



Gülmen ve Özakça'nın açlık grevinde kritik sürece girildi

KHK'yla ihraç edilmelerine karşı Ankara Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önündeki direnişi 6 aydır sürdüren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, işlerine geri dönmek için başlattıkları açlık grevi eyleminde de iki ayı geride bıraktılar. Gülmen ve Özakça, açlık grevinde sağlık sorunlarıyla karşılaşmaya başladı. Geçtiğimiz günlerde fenalanan Gülmen'in 8 kilo kaybettiği, kas ağrısı, midede yanma,

yürümede zorluk, halsizlik, nabız ve tansiyon düşüklüğü sorunları; 17 kilo kaybeden Özakça'nın ise baş ağrısı, mide yanması, halsizlik, çabuk yorulma, nabız ve tansiyon düşüklüğü sorunları yaşadığı belirtildi.

Ankara Tabip Odası da açlık grevinde kritik aşamaya geldiğini ve Wernicke-Korsakoff belirtilerinin olduğunu açıkladı.

s.9

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 18
12 Mayıs 2017 * 1 TL



Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak2.net

Sosyal yıkım saldırılarını geri püskürtmek için

genel grev, genel direniş!

Kıdem
tazminatı
hakkının
gaspında
sona
gelindi

**KIDEM
TAZMİNATIMA
DOKUNMA!**
petrol-iş



6

Metal işçilerinin durumu ve işçi birliği üzerine

İşçi sınıfının öncü bölüklerinden biri olan metal işçilerinin bugün yaşadığı çok yönlü sorunları aşması için güçlü bir sınıf hareketine ihtiyacı var.



18

Sınıfsal bir sorun olarak "namus" cinayetleri

Ne kadına biçilen toplumsal konum ne de bununla bağlantılı olarak gerçekleşen "namus" cinayetleri kadınların kaderidir.



20

Astana anlaşması üzerine

Astana anlaşması uygulanabilir, adı geçen bölgelerdeki cihatçılar denetim altına alınabilirse, bu gelişme savaş bitirme yönünde bir adım olabilir.

Devrimci Gençlik Birliği Türkiye Meclisi Sonuç Bildirgesi: Geleceğimizden ve özgürlüğümüzden vazgeçmiyoruz!

s.12



Kıdem tazminatı hakkının gaspında sona gelindi

Sosyal yıkım saldırılarını geri püskürtmek için genel grev, genel direniş!

Şimdi görev, işçi sınıfı içerisinde biriken hoşnutsuzluğu adım adım bir sınıf hareketine doğru büyütme, örgütlemek ve sermayenin karşısına bir güç olarak çıkarmaktır.

AKP iktidarı, referandumun hemen ardından işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan kapsamlı yıkım saldırılarını hayata geçirmek için kolları sıvamış bulunuyor. Kıdem tazminatı hakkının gaspı anlamına gelen fon uygulamasında sona gelindiği ise hükümet yetkilileri tarafından sıklıkla dile getiriliyor.

KIDEM TAZMİNATI FONU'NDA SON RÖTUŞLAR

Kıdem tazminatı hakkının gaspına yönelik düzenlemelerin sermayenin uzun bir süredir gündeminde yer aldığı biliniyor.

AKP iktidarına bu yönlü isteklerini sık sık hatırlatan, hemen her seçim öncesinde ve sonrasında "yapısal reformlar"ın hayata geçirilmesi gerektiğini vurgulayan sermaye güçleri; işçi ve emekçilerin kıdem tazminatı konusunda ortaya koyduğu duyarlılık nedeni ile bugüne kadar rahat adımlar atamamıştı.

Fakat bugün, bizzat AKP gericiliği tarafından yaratılan baskı ortamı ile birlikte uygun koşulların oluştuğunu düşünen sermaye güçleri, kıdem tazminatı hakkını gasp etmek için son hazırlıklarını yapıyor.

SALDIRI KARŞISINDA İŞÇİ VE EMEKÇİLER AÇIK BİR BİLİNCE SAHİP OLMALIDIR

Sermaye, hükümet ve sendikal bürokrasi işçi sınıfı ve emekçileri Kıdem Tazminatı Fonu konusunda ikna etmek için her türlü aracı kullanıyor.

Saldırının gerçek içeriğini karartıp, Kıdem Tazminatı Fonu'nu emekçilerin lehine bir düzenlememiş gibi göstermeye çalışıyorlar. Uygulamanın işleyişi üzerin-

den sınıfı bölüp, karşı karşıya getirecek kirli politikaları devreye sokuyorlar. Bu durum, kıdem tazminatına dönük saldırı hazırlığı karşısında işçi ve emekçileri bilinçlendirmenin, aydınlatmanın önemini bir kez daha arttırıyor.

Bu sorumluluk herkesten önce sınıf devrimcilerinin ve öncü işçilerindir. Sınıf bilinçli öncü işçiler ve sınıf devrimcileri vakit kaybetmeksizin emekçileri saldırı karşısında bilinçlendirecek, taraflaştırarak bir pratik ortaya koymalıdır. Fabrika fabrika, havza havza kıdem tazminatına dönük saldırı hazırlığının mahiyeti işçi ve emekçilere anlatılmalı; bu kapsamda genel seslenme araçlarının yanı sıra işçi toplantıları, söyleşi ve forumlar gerçekleştirilerek, oluşacak duyarlılığa akacak zeminler oluşturulabilmelidir.

PAZARLIK YOK! KIDEM TAZMİNATI HAKTIR GASP EDİLEMEZ!

Kıdem tazminatına dönük saldırının gündeme geldiği ilk günden itibaren hemen her sendikal konfederasyon kıdem tazminatı hakkının "kırmızı çizgileri" olduğunu belirtmişti. Fakat bu konuda basın toplantıları ve açıklamalar dışında dişe dokunur hiçbir şey yapmadıkları biliniyor.

Mevcut sendikal düzen ve onun temsilcileri, böylesine kapsamlı bir saldırı hazırlığı karşısında süreci bir kez daha masa başı pazarlıklara indirgemiş bulunuyor. Sermaye ile oturdukları masada saldırıyı sözde "hafifletecek" kısmi düzenlemeler koparıp kendi misyonlarını oynamaya hazırlanıyorlar.

Bütün bu olgular mevcut sendikal düzenin saldırı karşısındaki gerçek pozis-

yonunu da gözler önüne seriyor. Bu nedenle işçi ve emekçiler hem sermayenin hem de sendikal bürokrasinin karşısına "Pazarlık yok! Kıdem tazminatı hakları gasp edilemez!" bakışı ile çıkmayı başaramamalıdır. Mücadeleyi, kurulu sendikal düzenin sınırlarına hapsolmeden ve sendika ayrımı gözetmeden, taban inisiyatifini esas alarak örmeli, sermayenin karşısına kendi öz gücü ile çıkabilmelidir.

SALDIRILARI GERİ PÜSKÜRTMEK İÇİN; GENEL GREV, GENEL DİRENİŞ

Sınıfın genelini hedef alan bu denli kapsamlı bir saldırı, yine işçi ve emekçilerin topyekün mücadelesi ile geri püskürtülebilir. Zira, üretimden gelen gücü kullanarak birleşik, kitlesel, fiili ve meşru bir direniş hattı örülmeksizin sermayenin yıkım programını dizginlemek ve bertaraf etmek mümkün olmayacaktır.

Böylesi bir direniş ve mücadele hattının örülebilmesi her şeyden önce sermaye, devlet ve sendikal bürokrasi tarafından oluşturulan ve sınıfı kuşatan gerici cenderenin parçalanmasını zorunlu kılmaktadır. Son yıllarda yaşanan gelişmeler (Greif İşgali, Metal Fırtına vb.), işçi sınıfı içerisinde bu türden eğilimlerin potansiyel olarak şekillendiğini açıkça ortaya koymuştur. Son 1 Mayıs tablosu ise, işçi ve emekçiler arasında kıdem tazminatı konusundaki duyarlılığın hâlâ güçlü olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Şimdi görev, işçi sınıfı içerisinde biriken bu hoşnutsuzluğu adım adım bir sınıf hareketine doğru büyütme, örgütlemek ve sermayenin karşısına bir güç olarak çıkarmaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/18 * 12 Mayıs 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak2.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Sermaye OHAL rejimiyle büyüyor

İşçi sınıfı ve emekçiler sefaletle sürüklenirken patronlar OHAL rejiminin sefasını sürüyor. Ekonomik kriz, savaş politikaları ve rejim krizinin yanı sıra baskı ve devlet terörünü OHAL'le tırmandıran sermaye devleti, "reform" adı altında uygulamaya koyduğu teşvik paketleriyle tü-müyle sermayenin ceplerini dolduruyor.

KÂRLAR KATLANARAK ARTIYOR

Kıdem tazminatının ve kamuda iş güvencesinin gaspı gibi sosyal yıkım paketleriyle kölelik koşullarını daha da ağırlaştırma peşindeki AKP iktidarının sermaye sahiplerine sunduğu destek, patronlar sınıfının kârlarındaki devasa artışlarla ortaya seriliyor. Sözde "faiz lobisi" diye hedefe konan bankaların ilk çeyrek kârlarındaki artışlar bunu açığa çıkarmıştı. Keza savaş sanayiindeki, emekçilerin vergileriyle ayakta duran "vakıf" şirketlerinin de 2016 yılında zenginliklerini katladıkları ortaya çıkmıştı.

KOÇ HOLDİNG'İN İLK ÇEYREK KÂRI YÜZDE 118 ARTTI

Son olarak da büyük burjuvazinin başlıca sermaye grubu Koç Holding'in ilk çeyrek bilançosu patronlar sınıfındaki zenginleşmeyi gözler önüne serdi. Koç Holding 2017'nin ilk çeyreğinde gelirini yüzde 59, kârını ise yüzde 118 arttırdı. Koç Holding'in performansını değerlendiren CEO Levent Çakıroğlu yılın ilk çeyreğinde 1,1 milyar TL kombine yatırım yaptıklarını dile getirirken, bu sonuçlar



ise patronların kâr ve zenginliklerindeki artışlarla yatırımların meyvelerini aldığını gösterdi.

TOFAŞ, FORD, ARÇELİK, YAPI KREDİ...

Koç Holding şirketlerinden öne çıkanlara bakıldığında da işçi ve emekçilere kölelik dayatanların, haklarını arayan işçileri işten atanların tam da bu saldırılarıyla zenginleştiği görülüyor. Sözleşme görüşmelerinde işçilerin haklarını gasp etmeye çalışan Tüpraş, geçtiğimiz günlerde KAP'a yaptığı bilanço bildiriminde kârını yüzde 1.000, gelirini yüzde 100 büyüttüğünü açıklamıştı.

CEO Çakıroğlu açıklamasında Tofaş, Ford Otosan, Arçelik, Yapı Kredi performanslarını överek memnuniyetlerini dile

getirdi. Ford Otosan ve Tofaş'ın ihracat adetlerini sırasıyla yüzde 6 ve yüzde 35 arttırdığını ifade eden CEO, beyaz eşya da iç pazardaki genişlemeye değinerek Arçelik'in de satış adedinde yüzde 43 artış olduğunu ifade etti. Yapı Kredi'nin 17 çeyrektir pazar payını aralıksız büyüttüğünü belirten Çakıroğlu, "küresel seviyede rekabetçilik" hedeflediklerini söyledi.

"KÜRESEL REKABET": İŞÇİNİN PATRON İÇİN CANINI FEDA ETMESİ

Bunca yatırım ve kârla zenginleşen Koç sermayesinin Tofaş ve Ford Otosan'da haklarını arayan işçilere gösterdiği tahammülsüzlük ve işten atma saldırıları, "küresel rekabet" dediklerinin işçinin haklarını gasp etmekten geçtiğini

dışa vuruyor.

AKP şeflerinin de dillerinden düşürmedikleri "küresel rekabet", patronlarının çıkarları pahasına işçilerin kendilerini feda etmesi anlamına geliyor. "Küresel rekabeti güçlendirme" hedefi, hükümetin ekonomi programında işgücü maliyetlerini düşürme planlarıyla beraber yer alıyor. Zira AKP, çalışma hayatını esnekletmek ve iş güvencesini tamamen ortadan kaldırmak için adımlar atıyor.

Geçtiğimiz yıl "kiralık işçilik" düzenlemesinin hayata geçirilmesiyle çalışma hayatının esnekleştirilmesi yolunda temel bir adım atılmıştı. İşçi ve emekçilerin ellerinde kalan son hakları da "kıdem tazminatının fona devredilmesi" ve "kamuda yeni personel rejimi"yle gasp edilmek isteniyor.

Tarım alanları ranta kurban veriliyor



Kapitalist sistemin rant hırsı tarım alanlarını yok ediyor. 1988 yılında Türkiye'nin 769 milyon 632 bin dekarlık karasal büyüklüğünün yaklaşık yüzde 36.1'ini tarım alanları oluşturuyordu. Bu oran 2000'li yıllarda yüzde 34'e inerken bugün ise TÜİK 2016 verilerine göre, bu oran %30.8 olarak açıklandı.

Araştırmalar 2007'den bu yana ise 13 milyon dekar ekili alanın kaybedildiğini ortaya koyarken son on yılda hidroelektrik santrali (HES) projelerinin hızla çoğaldığı Doğu Karadeniz'de tarımsal alan kaybını %37 olarak kaydetti. İstanbul'da %1.5 iken, Akdeniz'de %15, Ege'de %11.8'lik kayıp yaşandı.

Rakamlar yaklaşık olarak son 30 yılda 40 milyon dekar tarım alanının ranta kurban verildiğini ortaya koydu.

TARIM ALANLARI SERMAYEYE PEŞKEŞ ÇEKİLİYOR

* 2012 yılında 2644 Sayılı Tapu Ka-

nunu'na getirilen 35. ve 36. maddeler ile uluslararası sermayedarın herhangi bir ilçe yüzölçümünün %10'una kadar, Bakanlar Kurulu kararı ile iki katına çıkarılabilen, en fazla 30 hektar arsa/arazi

edinebilmesi sağlandı.

* 2014 yılında 6537 sayılı Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanunu'nda yapılan değişiklikle birlikte ise miras kalan arazideki hisseler bir mirasçıda top-

lanmıyor ise taşınmazın satış yoluyla tek elde toplanması sağlandı. Böylece araziler sermayedarların elinde toplanıyor.

* Aynı zamanda Üretim Reformu Yasa Tasarısı ile 5403 sayılı yasaya geçici bir madde eklenerek daha önce izin alınmadan tarım dışı amaçla kullanılmış arazilere af getirilecek.

* Yine Üretim Reformu Kanun Tasarısına 66. maddeye eklenecek olan geçici madde ile 11 Ekim 2014 tarihinden önce gerekli izinler alınmadan tarım dışı kullanıma açılmış olan araziler metrekaresi 8 TL ödenerek usulsüz kullanıma açılacak.

* 1989 yılından 2015 yılı sonuna kadar, tarım alanlarının amaç dışı kullanılmasını talep eden 114 bin 945 başvuru olduğu, bunlardan 1.7 milyon hektara izin verilmezken, 2.6 milyon hektar tarım arazisinin amaç dışı kullanımına izin verildiği de basına yansıyan bilgiler arasında.

Silah tüccarları kazanıyor, yoksullar ölüyor

Dünyanın mazlum halkları kapitalist emperyalist sistemin faturasını hayatlarıyla ödemeye devam ediyor. Zengin yeraltı kaynaklarının yağmalanması için yürütülen savaşlarda ve işgallerde yaşanan trajedinin sorumluları para kasalarını doldururken, insani söylemlerden, barıştan, hümanizmden bahsediyorlar. Fakat zenginlerin çıkardığı savaşlarda yoksullar ölmeye devam ediyor. Silah tekellerinin muazzam kârlar sağladığı bu savaşlar kapitalistler için sadece öldürücü yıkım araçlarının, silahların, bombaların pazara sunulduğu bir fuardan, bir müzayededen ibaret.

YERLİ SILAH TEKELLERİ DE KAZANIYOR

Bu gerçek Türkiye için de fazlasıyla geçerli. Yaşadığımız topraklara neden bir türlü barışın gelmediğini, bu düzen sürdükçe de neden gelececeğini görmek için silah tekellerinin nasıl devasa kârlar elde ettiğine bakmak bile yeterli. Kitle eylemlerinde kullanılan gaz bombalarından plastik mermilere, gerçek mermilerden yakılıp yıkılan yerleşim yerlerine kadar bu hakikat sürekli olarak karşımıza çıkmakta.

Ekonomik krizin en çok hissedildiği bir zaman diliminde, kârlarını en çok arttıran sermaye kuruluşlarının silah tekelleri olduğu gerçeği, inkar edilmek yerine övünçle sunuluyor. Açıklanan verilere göre "ASELSAN, ROKETSAN, TUSAŞ, HAVELSAN, ASPİLSAN ve İŞBİR adlı yerli silah tekellerinin satış rakamlarında 2015 yılına oranla 2016 yılında yüzde 24'lük bir artış görüldü. Kısa adı TSKGV olan Türk Silahlı Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı'na bağlı olan ASELSAN, ROKETSAN, TUSAŞ, HAVELSAN, ASPİLSAN ve İŞBİR firmaları yurtiçinde ve yurtdışında gerçekleştirdikleri satışlarda ekonomik olarak büyük bir



güce sahip oldu."

"TSKGV, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin savaş enstrümanları ve gücünün artırılmasını amaçlayarak savunma sanayi sektöründe faaliyet gösteren firmalar kurmak ve geliştirmek amacıyla hizmet veriyor. TSKGV'nin sahip olduğu firmalar sermayesinin yarısından fazlasını oluşturuyor. Bu şirketlerden olan ASELSAN, dünyadaki bilinen 100 büyük (silah tekeli) arasında yer alıyor. Ayrıca kısa adı TUSAŞ olan Türk Havacılık ve Uzay Sanayi AŞ, HAVELSAN, ROKETSAN, elektrik enerjisi üretmek için kullanılan ürünlerin üretimini yapan İŞBİR, şarj cihazı, batarya, uçak aküsü gibi ürünlerin üretimini yapan ASPİLSAN da" silah tüccarları olarak kazanmaya devam ediyorlar.

"TSKGV'nin 30 yıllık geçmişine bakıldığında kendisine bağlı bulunan ortaklıklar sayesinde çok önemli bir yol kat ettiği görülebiliyor. Şirketler aynı başarıyı geçen yılki satış rakamlarında da gösterdi. TSKGV'ye bağlı olan şirketlerin aktif varlıklarının toplam değeri 2016 yılının sonunda 23 milyar lira oldu. Aynı şirketle-

rin öz kaynaklarının toplamı ise 5 milyar 837 milyon lira olarak açıklandı.

"Vakfa bağlı olan bu şirketlerin toplam net satışları 2016 yılında yüzde 24 oranında artarak, 7 milyar 798 milyon liraya ulaştı. Yurtdışı satışları bir önceki yıllarla aynı seviyelerde kaldı ve 2 milyar 433 milyon lira olarak kaydedildi. Şirketler toplam karını 2016 yılında yüzde 31 artırdı." (Tüm alıntılar: **Savunma Sanayi Firmalarından Toplam 7.8 Milyar Liralık Satış!**, www.ekonomi7.com)

SERMAYENİN SAHTE HÜMANİZMİ

Kapitalizm eleştirileriyle de gündeme gelen Koç grubu en çok kazanan silah tekelleri arasında yer alıyor. Bu kan tüccarlarının "insan sevgisi" de AKP ve Erdoğan karşıtlığı gibi paraya endekli. Koç grubuna bağlı Otokar, "güvenlik kuvvetleri"nden 47 milyon avro tutarında siparişi kesinleştirdiğini açıkladı. Şirketin yaptığı açıklamaya göre 4x4 tekerlekli zırhlı araçlar, yedek parçaları ve eğitimini kapsayan sipariş kapsamında teslimatlar

bu yıl içinde tamamlanacak.

Koç Holding Yönetim Kurulu Başkan Vekili ve Otokar Yönetim Kurulu Başkanı Ali Koç, daha önce "milli ana muharebe tankı Altay"ın seri üretiminde görev almaya hazır olduklarını söylemişti. Koç, "30 bine yakın askeri aracımız bugün başta Türk Silahlı Kuvvetleri olmak üzere 30'a yakın dost ve müttefik ülkenin ordusunda ve Birleşmiş Milletler görev birimlerinde dünyanın çeşitli bölgelerinde hizmet veriyor" demişti.

ÖLÜ SEVICİLER İŞ BAŞINDA

Sermaye sınıfı ve çıkarlarını korumakla mükellef olan sermaye devleti bir bütün olarak kandan besleniyor. İşçi grevlerini "milli güvenlik" gerekçesiyle yasaklayanlar, "milli silahları" da bu topraklarda yaşayanları öldürmek için kullanılıyor. Bu yerli silah tekellerinin en çok kazandığı dönemin son 30 yıl olması çok şey anlatıyor. Kürt ulusunun barış istemi karşısında savaşın tek seçenek olarak dayatılmasının gerisindeki nedenlerden biri de işte bu kanlı kazançtır!

Yaşadığımız coğrafya dahil dünyanın her yerinde halklar kardeşçe yaşamak isterken, silah tüccarları ellerinde bulundurdukları devletleri vasıtasıyla daha çok kazanmanın hesabını yapıyorlar. Bu hesapta barışın yeri yok. Çünkü barışın olduğu bir dünyada silahlarını satamayacaklarını çok iyi biliyorlar.

Kullandıkça pazarı genişleyen, bittikçe üretilen silahların gölgesinde yaşayan yoksulların payına bu savaşlarda ölmek ya da öldürmek düşüyor. Tabut satıcılarıyla birlikte en çok silah satıcılarının kazandığı bu zaman diliminde, barışı getirmek için bu düzene son vermek gerekiyor.

Cizre'deki 'vahşet bodrumlarına' takipsizlik

Şırnak'ın Cizre ilçesinde 14 Aralık 2015 tarihinde ilan edilen ve 78 gün devam eden sokağa çıkma yasağı sırasında binaların bodrum katlarında yakılarak öldürülen 150'ye yakın kişi için Cumhuriyet Başsavcılığı'na yapılan suç duyuruları takipsizlik ile sonuçlanıyor.

'MEŞRU MÜDAFA' TEMELİNDE HAREKET EDİLDİ!

Savcılık takipsizlik kararına gerekçe olarak ise 3 bodrumda katledilen 28

kişinin de "örgüt üyesi olduğu", "kolluk güçlerinin meşru müdafaa" temelinde hareket etmeleri" gösterildi. "Örgüt üyeliği"ne kanıt olarak ise gizli tanık ifadeleri öne sürüldü.

KARARA İTİRAZ EDİLDİ

Ailelerin avukatları ise verilen kararın Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) yükümlülüklerine aykırı olduğunu belirtti. Anayasa Mahkemesi ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS) ile

güvence altına alınan yaşam hakkının ihlaline yönelik etkili soruşturma yürütme yükümlülüğünün, verilen karar ile ihlal edildiğini aktaran avukatlar, bir üst mahkemeye başvuracaklarını söyledi.

Geçtiğimiz aylarda birinci bodrumdaki Muharrem Erbek (18), ikinci bodrumdaki Yasemin Çıkmaz (17) ile üçüncü bodrumda Ramazan Biriman'ın (22) yakılarak öldürülmesine ilişkin yapılan suç duyurusuna da "hukuka uygun" denilerek takipsizlik kararı verilmişti.

Yargısız infazlar ülkesi Türkiye

Türk sermaye devletinin tarihine bakıldığında yargılı-yargısız infazların ne kadar çok olduğu görülecektir. Türkiye'nin "olağan" halidir bu. Bunun son örneği 6 Mayıs günü yaşandı. Denizlerin katledilmesinin yıl dönümünde bir devrimci daha polis operasyonu ile katledildi. İstanbul Küçükçekmece'de 18 yaşındaki kadın devrimci Sıla Abalay öldürüldü.

Yandaş medya bu infazı "çatışma çıktı" yalanı eşliğinde, "Örgütün en üst düzey ismi Sıla Abalay ölü ele geçirildi" diye duyurdu. Devamında yandaş medyada yine oldukça kirli propaganda yer aldı. Devletin katliamlarını toplum nezdinde 'kabul edilebilir' kılmak adına "çatışma" çıktı, "örgüt üyesiydi" gibi argümanlar öne sürülerek gerçekleştirilen cinayet, yapılan infaz meşrulaştırılmak istendi. Öte yandan baskının yapıldığı ev, savcılık tarafından mühürlendi. Avukatların bir ilk olduğunu söylediği bu mühür uygulaması sebebiyle olay yerinde inceleme de yapılamıyor. Muhtemeldir ki bu sürecin devamında devlet, bu tür katliamlarında kullandığı bilindik yolu izleyecek, dosya-



ya gizlilik kararı getirecektir.

Devletin kurulu düzeni koruma adına kullandığı tüm kirli savaş yöntemleri bu coğrafyada sıklıkla devreye sokulmaktadır. Devrimcilerin yargılı-yargısız infazlarla, faili meçhul cinayetlerle, zindanlarla, işkencelerle katledilmesi bu devletin "rutin" işidir. Devletin yakın tarihte Sur'da, Silopi'de, Cizre'de katlettiği gibi ya da infaz ettiği Dilek Doğan, Günay Özarslan, Yeliz Erbay, Şirin Öter, Dilan Kortak ve daha birçok devrimci örneğinde olduğu gibi. Burada kadın devrimcilerin özellikle hedef seçilmesini ise ayrıca vurgulamak gerekmektedir.

HERKES DEVLET TERÖRÜNÜN HEDEFİNDE

Ancak devlet şiddeti sadece devrimcilere, politik kimliklere yönelik uygulanmıyor. Bu şiddetten herkes nasibini alıyor. Toplum, devletin 'kabul edilebilir' argümanlarına ikna edildikçe devlet şiddetinin çemberi daha da genişlemekte, artık herkesi kapsamaktadır. Özellikle İç Güvenlik Paketi ile geniş yetkilerle donatılan polisin dur ihtarına uymama bahanesiyle ya da polisin rastgele ateş açmasıyla pek çok insan katledildi. Şimdi ise OHAL fırsatıyla cinayetlere daha rahat

kılıflar bulunmaktadır. Yakın zamanda Newroz'da Kemal Kurkut'un katlinde olduğu ya da 14 Nisan tarihinde Gazi Kent Ormanı'nda piknikten dönen 5 gencin içinde olduğu aracın polisçe taranmasında olduğu gibi bu ülkede polis tarafından, devletin infaz timleri tarafından öldürülmek çok olağandır! Silopi'de geçtiğimiz hafta polis panzerinin bir eve dalmasıyla yataklarında uyuyan iki çocuğun ölmesinde olduğu gibi...

Bu ülkede polis cinayetleri 'cezasızlık politikası' ile daha da çok artıyor. Katiller biliyor ki polis cinayetlerine mevcut hukuk dokunmamaktadır. Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesinde olduğu gibi... Okmeydanı Cemevi'nde cenaze beklerken vurulan Uğur Kurt'un katili olan polise verilen "ceza" örneğinde olduğu gibi... Ethem Sarısülük davasında olduğu gibi... Ne yazık ki örnekleri çoktur bu ülkede!

Bu düzen sürdürdükçe bu cinayetler bitmeyecektir. Bu nedenle devlet eliyle işlenen cinayetlerin, katliamların önüne geçmenin yolu örgütlü mücadeleyi büyütmehten geçmektedir.

Sermaye devleti, 6 Mayıs sabahının erken saatlerinde İstanbul'un Küçükçekmece ilçesinde bir eve düzenlediği operasyonda 18 yaşındaki Sıla Abalay'ı katletti.

Yeşilova Mahallesi Tansel Caddesi Terzi Sokak üzerindeki bir binaya yapılan ve basına "DHKP-C operasyonu" olarak servis edilen operasyonda, evde bulunan Sıla Abalay katledildi, yanındaki iki kişi de gözaltına alındı.

Polisin basına servis ettiği haberlerde evde çatışma yaşandığı iddia edilirken, görgü tanıkları 'çatışma olmadığını' ve Abalay'ın polisler tarafından evde infaz edildiğini söyledi.

Otopsi işlemleri tamamlanan Abalay'ın cenazesi ailesi tarafından Arda han'ın Damal ilçesinde toprağa verildi. 7 Mayıs günü ise ailenin ardından Halk Cephesi üyeleri de Abalay'ı anmak isterken sivil faşistler provokasyon girişiminde bulundu. Faşistleri bahane eden polis Halk Cephesi üyelerine saldırarak 6 kişiyi işkenceyle gözaltına aldı.

Özgürlükçü Demokrasi'de yer alan habere göre ise, Abalay'ın infazının "çatışma çıktığı" bahanesiyle meşrulaştırılmaya çalışılmasının ardından polisin servis ettiği "25 yıldır aranan kişiyi yakalamak için operasyon yapıldığı" haberi de yalan çıktı.

Polis 18 yaşındaki Sıla Abalay'ı katletti!



SKANDALLAR BİTMİYOR

İnfazın gerçekleştirildiği andan hemen birkaç saat sonra düzen medyası Abalay'ın "DHKC'nin en üst düzey elemanı" olduğunu yazarken, birkaç gün sonra ise Doğan Haber Ajansı (DHA) aslında operasyonun başka kişiler için yapıldığını ve Abalay'ın tesadüfen orada olmuş olabileceği haberini yaptı.

DHA'nın polis kaynaklarına dayandırdığı ve şimdiye dek yalanlanmayan haberine göre, polis, "TİKKO üyesi olduğu belirtilen ve 25 yıldır aranan Rauf Erdem'i yakalamak için" Küçükçekmece'de belirlenen adreslere baskın düzenlemiş ve baskında Sıla Abalay yaşa-

mını yitirmişti. Habere göre polis, aynı evde bulunan ve "TİKKO bağlantılı bir örgütten kaydı bulunduğunu" iddia ettiği 2 kişiyi gözaltına alırken, Abalay'ın evde bulunmasının tesadüf olabileceğini belirtmişti. Ancak böylece başka bir skandala imza atılmış oldu. Abalay'ın katlini bir türlü açıklayamayan polis, durumu temize çıkarmaya çalışırken bu kez de başka bir yanlış bilgi daha ortaya çıktı.

3 AY ÖNCE TAHLİYE OLMUŞ

Olayda sözü geçen ve "TİKKO üyesi" olarak 25 yıldır arandığı iddia edilen Rauf Erdem'in, gerçekte 7 ay önce ha-

pishaneden tahliye olan bir kişi olduğu anlaşıldı. Rauf Erdem, '90'lı yıllarda Direniş Hareketi davasından 28 yıl hapis cezasına çarptırılmış, Yargıtay'dan 4 kez dönen dava sürecinde Erdem tahliye edilse de, karar kesinleşince tekrar tutuklanmıştı. Yaklaşık 7 ay önce cezasını bitirdikten sonra tahliye edilen Rauf Erdem'in infazının süresine dair bir problem olduğu ve 6 Mayıs günü gözaltına alınarak tutuklandığı öğrenildi. Konuyla ilgili bilgi veren Avukat Gülizar Tuncer de, Erdem'in gözaltına alındıktan hemen sonra adliyeye çıkarıldığını belirterek, muhtemelen bir "infaz hesaplama yanlışlığından" gözaltına altına alınmış olabileceğini, dolayısıyla "25 yıldır arama" gibi bir durumunun söz konusu bile olmadığını belirtti.

SILA'NIN ARAMASI BİLE YOK

Öte yandan, Sıla Abalay'ın avukatı Oya Aslan ise müvekkilinin iddia edildiği gibi herhangi bir suçtan ötürü arama kararının bulunmadığını, bu konudaki bütün haberlerin yalan olduğunu belirtti. Av. Aslan, polislerin söz konusu eve zaten Sıla için gitmediklerini ve orada tesadüfen gördüklerini doğrularak, evin mühürlenmesinin de olaydaki infaz gerçeğinin gizlenmesi için yapıldığını ifade etti.

Metal işçilerinin güncel durumu ve işçi birliği üzerine

2015 yılı Mayıs ayında kopan Metal Fırtına'nın ardından gelinen aşamada metal işçilerinin mücadelesini bir değerlendirmeye tabi tutmak ihtiyacı ile karşı karşıyayız.

Tepeden tırnağa örgütlü sermaye sınıfı, süreci kendi cephesinden iyi bir şekilde yöneterek bugünlere gelmiş oldu. Sermaye temsilcilerinin yıllardır sömürü sistemi içinde edindikleri yönetme deneyimi, işçi kitlesinin zayıflıklarını, hassas noktalarını iyi şekilde süzmeleri, sermaye ve devletin çok yönlü bir yüklenme ve örgütlü bir şekilde süreci yönetmesi düzene belli bir başarı sağladı.

Kapitalistlerin ve işbirlikçilerinin, eski sömürü düzenlerini aynı şekilde oturtmamaları esası değiştirmez. Kapitalist sömürü sisteminin başarısı krizin önüne geçmekten değil, onu yönetmeyi başarmaktan ve bu krizleri bir fırsata çevirmekten gelmektedir. Her yanıyla eşitsizlik üreten sistemde krizler elbette olacaktır. Burjuvazi bunun farkında zaten. Yıllardır olduğu gibi şimdi de yeni bir denge kurarak kriz yönetilmeye devam ediliyor. Hatta sömürü sisteminde özel bir yeri olan Türk Metal'i şekilsel olarak bir sendika görüntüsüne yıllardır sokmayı başaramazken, şimdi bu yanıyla da bir yol aldıklarını bile söyleyebiliriz.

Metal işçisi bu süreçten çıkarması gereken sonuçları tam olarak çıkaramadığı için, bugün başka koşullarda olsak da hareketin esas olarak çok ileriye gidemediğini görüyoruz.

Metal işçisi bu iki yıllık süreç içinde mücadelenin daha ileriye taşınmasının, Türk Metal'den kopup özü itibarı ile aynı işleyişe sahip diğer sendikalara üye olmakla gerçekleşmeyeceğini, yaşayarak, son derece olumsuz örneklerle gördü. Daha önce yaşadığı satışların benzerini, tercih ettikleri sendikalarla toplu sözleşme masasına dahi oturmadan yaşadı. Renault ve Tofaş'ta olduğu gibi...

Son zamanlarda işçilerin büyük bir bölümünde "işçinin işçiden başka dostu yok, sorunlarımızı ancak işçi birliği çözer" biçiminde bir bilinç gelişmiş durumda. Devrimci sınıf mücadelesinin geleceği açısından oldukça büyük olanaklar barındıran bu durum, elbette büyük oranda kendiliğinden bilincin sınırlarını ve engellerini taşıyor.

Şöyle de diyebiliriz. Metal Fırtına sürecinde Metal İşçileri Birliği (MİB), kendiliğinden işçi hareketine hayati dokunuş-

larda bulunup bir noktaya getirse de bu eylemlerin kendiliğinden karakterini tüm müdahalelerine rağmen esası yönüyle değiştiremedi. Zira söz konusu kendiliğinden işçi hareketinin öncülerinin kulağına "MİB teröristtir" diye fıslıdandı ve işçiler MİB'den uzaklaştı. Eylemlerin gücünü gören kimi öncü işçiler, konularını pazarlamaya çalışıp, diğer sendikaların kapısında soluğu aldılar. Türk Metal'in şefinin içi para dolu zarflarını kabul edip mücadeleyi peşkeş çeken "öncü" işçiler dahi oldu. Kendiliğinden hareketin sınırlarını gösteren örneklerdi bunlar.

Metal fabrikalarına şöyle bir baktığımızda Türk Metal çetesinin eski düzenini kurmakta zorlandığını, tabiri uygunsuz dikiş tutturamadığını görürüz. Metal Fırtına'nın öncü fabrikaları olan Renault, Tofaş, Ford, ORS gibi fabrikalarda bu durum oldukça açıktır. Zira öylesi görkemli bir ilk ayağa kalkışın ardından hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Asıl sorulması ve yapılması gereken şey, yeninin nasıl olacağıdır.

Peki bu durumdan metal işçileri fabrikalarda hâlâ güçlü ve mücadeleye devam ediyor diye bir sonuç çıkarabilir miyiz? Yüzeysel ve ekonomist temelde bakılırsa bu soruya kısmen de olsa olumlu yanıt verilebilir. Sonuçta işçi sınıfı gündelik olarak, genelde de ekonomik çıkarları çerçevesinde her zaman patronlara karşı bir mücadele içindedir. Ekonomik çıkarları doğrultusunda olan sorunlara karşı hep bir duruşu vardır. Yaşadıkları deneyimlerden sonuç çıkarıp bir duruş sergilemeye çalışırlar. Ama kalıcı sonuçlar üretme noktasında başarılı olamadıklarını gördük.

Örneğin Türk Metal sendika kılığına bürünmek için fabrikalarda sandık kurdu ve temsilciler seçimle belirlenecek dendi. Neredeyse tüm fabrikalarda sandık kuruldu. Ne var ki Tofaş gibi bir fabrikada en az oyu olan kişiler şube yönetimine seçildi. Sandıklardaki sonuçlar önden hazırlandı. Kısmen biraz daha iyi iş örgütlülüğe ve taban basıncına sahip fabrikalarda işçilerin kendi belirledikleri işçiler temsilci oldu. Onlar da ya sistemin bir parçası oldular ya da Türk Metal tarafından saf dışı bırakıldılar. Birçok fabrikada ise temsilci adayı oldukları için insanlar işten çıkarıldı. İşçiler, işçiyi patronlara peşkeş çekmekte uzmanlaşanlardan umut beklemek gafleti içine yeniden düştüler.

Her fırsatta sermaye sınıfının devleti olduğunu ifade eden AKP gericiliği yine her fırsatta işçinin karşısına dikildi. İşçinin mücadelesini bastırmak için her türlü baskı yöntemini kullandı. Ama metal işçisi ana gövdesi ile, AKP'nin anlayışından bırakın kopmayı, tabak gibi ortada olan patron yanlısı tutumları görmemeyi tercih etti. OHAL'in ilk günlerinde onlarca Tofaş işçisi işten atıldı. İşçiler işten atılmaya karşı tutum almak yerine "demokrasi nöbetlerine" katılmayı tercih ettiler.

Perşembenin gelişi Çarşamba'dan belli olur. 2017 toplu sözleşme sürecinde metal işçilerinin ekonomik temellerde büyük beklentileri var. Ama bu süreç içerisinde Türk Metal irili ufaklı bir dizi fabrikada sözleşme imzaladı. Bu sözleşmelerin gerek yöntem olarak imzalanması, gerekse sözleşmelerin ekonomik kazanımları metal işçilerinin beklentisinin altında oldu. 2017 grup sözleşmesi öncesi Türk Metal'den kurtulma fırsatı varken başta Renault işçileri üzere boyunduruk altına girmeyi tercih ettiler. Bunun elbette ki nesnel olarak açıklamaları var. Yine de son tahlilde şunu söyleyebiliriz; metal işçisi satışın anahtarını Türk Metal'e kendi eli ile vermiş oldu.

Bu sıraladığımız örnekleri çoğaltmak mümkün. Bu kadarı bile şu an fabrikalarda alttan alta devam eden mücadelenin işçi sınıfının içinde bulunduğu somut durumu açıklamak açısından yeterli.

Durum böyle iken kimi güncel durumları açıklarken daha dikkatli olabilmeliyiz. Ekonomik mücadeleye yüklenirken, sınıfın mücadelesinden siyasal sonuçlar çıkarma, bu çerçevede işçi sınıfını donatmaya çalışma görevlerinde eksik kalmamalıyız. Yarının sınıf mücadeleleri ne gösterir bugünden köşeli ifadeler kullanmak doğru olmaz. Ama mücadeleyi ileri taşımak için tabloyu tüm açıklığı ile sınıfın önüne koymak bizim temel sorumluluğumuzdur. Güncel olarak sınıf hâlâ da bağımsız ve siyasal bir işçi hareketi oluşturamamaktadır. Halihazırda işçi hareketinin asıl sorunlu kısmı burasıdır. Sınıf devrimcileri, yığınağı buraya yapmalıdır.

Örneğin Renault işçileri Türk Metal'den kurtulamayınca türlü baskılar ile bu çete içinde politika yaparak, kazanım elde etmek gibi bir hayal içine girmiş durumda. Renault'da yapılan seçimlerde işçiler zorla bu yapı altında tutulmalarına

tepki olarak sürpriz denilebilecek bir listeyi sendika yönetimine getirdiler. Türk Metal ve fabrika yönetimi tarafından kısmen bir şaşkınlıkla karşılanırsa da bir endişe oluşmadığını görüyoruz. Sonuçta Türk Metal kendi inisiyatif alanı içinde bir şekilde süreci yönetti. Bu yanıyla kendini daha meşru bir zemine oturttu.

İşçilerin sendika şube kurulunda sendika genel başkanına karşı almış oldukları tepkisel tutum bizi yanıltmamalı. Buradan yola çıkıp Renault işçileri birliğini hala koruyor, sistemli ve örgütlü bir şekilde sendikayı baskı altında tutuyor deyip, Renault'da işlerin yolunda ve bu yanıyla morallerin yerinde olduğunu söylemek doğru olmaz. Bir arkadaşımızın dediği gibi bunda sevinecek bir şey yok. Sonuçta yeni seçilen sendika yönetimi ya sisteme uyacak ya da dışına itilecek. Bu yöneticilerin başka şansı ve iradesi yok.

Fabrikada işlerin yolunda olduğunu söylemek için şunları diyebilmemiz gerekir: İşçiler sendikalarından da bağımsız kendi işçi birliği örgütlülüklerine sahipler. İşçiler bu yapıyı bir otorite olarak kabul ediyor ve onun politikalarına uygun hareket ediyor. Bu yapı düzenli işleyişe olan canlı bir yapıdır. Bu birliğin mücadele anlayışı fiili meşru mücadele anlayışıdır. Yasalardan değil, haklılıklarından güç alır. Fabrika içinde işçilerin sınıf bilincinin gelişmesi için düzenli olarak çaba gösterilir. Sınıf devrimcileri işçi hareketinin iyiliğinden bunları anlar.

Bu özellikler doğal ve kendiliğinden işçi birliklerinde kolay kolay kazanılmıyor. Bu, sayısız deneyimle sabittir. Bu özellikler sınıfın öncüsünün mücadele içinde işçi hareketine kazandırdığı yeteneklerdir. MİB'e bu yanıyla önemli bir sorumluluk düşmektedir. Fabrika zeminindeki örgütlenmelerinde, sosyal medyada alanında, yazılı basınında bunun için daha özel bir çaba harcamalıdır. İşçi sınıfı, kimliğini ve onurunu öncü partisi ile kazanacaktır.

İşçi sınıfının öncü bölüklerinden biri olan metal işçilerinin bugün yaşadığı çok yönlü ekonomik, siyasal ve ideolojik sorunları aşması için güçlü bir sınıf hareketine ihtiyacı var. Ancak önemli olan bu sınıf hareketinin nitelikli bir niceliğe sahip olmasıdır. Bir başka deyişle, herhangi bir sınıf hareketine değil devrimci bir sınıf hareketine ihtiyaç var.

Teknorot işçileri satış sözleşmesine karşı üretimi durdurdu

Düzce 1. Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan otomotiv yedek parça üretimi yapan Teknorot fabrikasında işçiler Türk Metal Sendikası'nın satış sözleşmesine karşı üretimi durdurdu.

Yaklaşık 900 işçinin çalıştığı fabrikada işçiler 8 Mayıs akşamı satış sözleşmesine karşı üretimi durdurarak fabrikayı terk etmeme eylemine başladılar.

Geceyi fabrikada geçiren işçiler ertesi gün de iş durdurma eylemlerine devam ettiler. İdari ofis önünde oturma eylemi yapan işçiler fabrikaya gelen Türk Metal Düzce Şube Başkanı Murat Ardiç ve diğer sendikacılara yoğun tepki gösterdi. Sözde sendikacı sermaye ajanına gereken yanıt veren işçiler Ardiç'i döverek fabrika önünden uzaklaştırdı.

Daha sonra işçiler temsilcilerini seçip bir heyet belirleyerek fabrika yönetimiyle görüşürken görüşmede işçilerin taleplerine ilişkin anlaşma sağlanamadı. Fabrikaya yığınak yapan jandarma ve fabrika yönetimi "eylem yasal değil" diyerek işçiler üzerinde baskı kurmaya çalıştı.

Ancak işçilerin eylemi devam edince fabrika yönetimi işçilere gönderdiği kısa mesajlarla 16.00-24.00 ve ertesi gün 08.00-16.00 vardiyalarında çalışma yapılmayacağını duyurdu.

İşçiler Türk Metal'den istifa ederken istifa oranının yüzde 98'e ulaştığı ifade edildi.

İşçiler taleplerini ise şu şekilde açıkladı:



"1- Sözleşme yenilensin. İşçinin taleplerine uygun olarak yeniden düzenlensin.

2- Türk Metal gidecek, bundan sonra aidat alınmayacak. Ödenmiş aidatlar geri ödenecek.

3- Fabrika yönetimi Türk Metal temsilcilerini değil işçi temsilcilerini muhatap alacak.

4- Fabrikada eylemden dolayı kimse işinden edilmeyecek.

5- Tüm bunlar yazılı bir protokole bağlanacak."

İşçilerin direnişi 10 Mayıs'ta da devam ederken fabrika içinde yapılan yürüyüşle Türk Metal ve fabrika yönetimi protesto edildi. Direniş karşısında boş durmayan fabrika yönetimi ise bölüm şefleri üzerinden işçilere baskı kurmaya çalışırken 16.00-24.00 vardiyasında çalışma olacağı, gelmeyenler hakkında tutanak tutulacağı tehdidini savurdu. Öyle ki

yönetimin isteği doğrultusunda fabrikaya gelen İŞKUR müdürü de işçileri 'ikna' etmeye çalıştı.

Bir grup işçi temsilen patronla görüşmeye girerken fabrika önüne yığılan polis, itfaiye ve ambulans araçlarıyla işçilere psikolojik baskı yapıldı. Görüşme sürerken işçiler Türk Metal tabelasını söktü.

Görüşme sonunda arkadaşlarına açıklama yapan işçiler patronun "Performansınızı sürdürün, zam için sonra bakarız, yakında olmaz, benden süre beklemeyin" dediğini belirtirken değişen bir şey olmadığını söyleyen işçiler duruma tepki gösterdi. Bu sırada yaşanan boşluğu fırsat bilen polis ve asker yetkilileri patron lehine işçileri ikna ederek eylemi sonlandırmaları yönünde konuşmalar yaptılar. Sonrasında da işçiler direnişi sonlandırdılar.

Teknorot'ta direniş bitti! Mücadele bitmemeli!

3 gündür grev yapan Teknorot işçisi, üçüncü günün sonunda patron-emniyet işbirliği ile sergilenen oyuna yenik düştü.

Önce polis-jandarma sopası gösterildi. Sonra emniyet müdürünün demagogik açıklamaları geldi. Sözde görüşmede ise görüşmeye giren işçi arasından gitme heyet postu yere serdi.

Sonuçta hiçbir güvence olmadan, ileriye yönelik belirsiz sözler karşılığında işçinin protestosuna ve başına nelerin geleceğini bilen isyan yüklü tepkilerine rağmen direniş sona erdi.

Kaypak ve çapsız sözcüler, gerçek bir örgütlülüğe sahip olamamak, sağlam ve ne yaptığını bilen bir önderliğe sahip olamamak bu sonu hazırladı.

Fabrikada her ne kadar Türk Metal silinmiş olsa dahi, bu koşullarda kısa süre sonra dönmesi muhtemeldir. Öteki muhtemel bir sonuç ise işçi kıyımlarının baş-

layacak olmasıdır.

Teknorot işçisi 3 güne her şeye rağmen çok şey sığdırdı. Satış sözleşmesini tanımadı, "OHAL var grev yasaklanır" diyen satış şebekesine karşı kazan kaldırdı. OHAL koşullarında 3 gün fiilen grev yaptı. Bu arada Türk Metal'i sildi ve Türk Metal bölge temsilcisinden hesap sordu. Ama en sonunda sınırlarına geldi dayandı. Çünkü karşısında patron-devlet işbirliği ile organize davranan bir güç buldu. Kendi içerisinde ise bu organize güce karşı koyacak bilince, donanım ve örgütlülüğe sahip bir önderlik çıkaramadı. Fakat Teknorot'ta elbette bu aşamada bile hiçbir şey bitmedi. Teknorot işçisi saflarını toparlamalı, kendi içerisinde bir toplantı yapıp hızla en sağlam işçilerden temsilciler seçmeli, tüm kararlarını ortak ve herkesin katıldığı toplantılarda alarak yoluna devam etmeli.

Bundan sonra tek bir işçi atıldığında şalter indirilmeli!

Kararlardan biri bu olmalı. Diğer fabrikada işçiler arasında seçilecek bir ekip, Türk Metal yerine işçinin temsilcisi olarak muhatap alınmalı. Bu ekipteki işçiler sık sık seçimle değiştirilmeli. Türk Metal kesinlikle fabrikaya bir daha sokulmama- lı.

MİB olarak her şeye rağmen büyük bir direnme gücü gösteren işçi kardeşlerimize sevgi ve selamlarımızı iletiyoruz ve diyoruz ki, ne olursa olsun arkadaşlar bu büyük deneyimden ders çıkarıp, kenetlenmeli ve bizi ezmelerine izin vermemeliyiz. 3 günlük direnişimizle neler yapabileceğimizi gösterdik, bize ayak bağı olan sorunları çözdüğümüzde neler yapabileceğimizi düşünmeliyiz!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

10 Mayıs 2017



Tüpraş yönetimi kölelik dayatırken kârlarını katladı

Tüpraş fabrikasında patronlar, işçilere yeni kölelik uygulamalarını dayatırken zenginlikleri ise katlanarak artıyor. Şirket bilançosunu açıklayan Tüpraş 2017'nin ilk çeyreğinde net kârını yüzde 1000 oranında arttırdığını açıkladı.

NET KÂR 11 KATINA, GELİRLER 2 KATINA ÇIKTI

Tüpraş'tan Kamuyu Aydınlatma Platformu'na (KAP) yapılan açıklamada, geçen yılın ilk çeyreğine kıyasla şirketin net kârının 10 kat arttığı belirtildi. Geçen yılın ilk çeyreğinde 78.9 milyon lira olan net kâr bu yılın aynı döneminde 868.8 milyon lira oldu.

Açıklamada ilk çeyrek gelirlerinin de yüzde 100 artışla 12.37 milyar lira olduğu belirtilirken kapasite kullanımının ise yüzde 99.7'den yüzde 106.4'e çıktığı kaydedildi. Gelirler ve kârdaki artışta petrol fiyatlarının geçtiğimiz yılın ilk çeyreğine kıyasla yüzde 58 artış kaydetmesi de etkili oldu.

YÖNETİM İŞÇİLERİN HAKLARINI GASP ETME PEŞİNDE

Tüpraş patronlarının kârları devasa boyutlarda artış gösterirken işçi ve emekçilere sefalet dayatması ise sürüyor. Tüpraş rafinerilerinde patronlar ile, işçilerin örgütlü olduğu Petrol-İş arasında devam eden toplu sözleşme sürecinde işçilerin hakları tırpanlanmak isteniyor.

Arabulucu sürecinin de anlaşmazlıkla sonuçlandığı süreçte patronlar işçilerin yüzde 20 zam talebine karşılık yüzde 4,7 zam dayatmasında bulunuyor. Ayrıca fabrikadaki çalışma düzenini değiştirmek isteyen yönetim, işçileri tam köleliğe mahkum etme çabasında. Vardiya sisteminde değişiklik yapılarak esnek çalışmanın yaygınlaştırılması, mazeret izinlerinin kaldırılması, sözleşme süresinin 2'den 3 yıla çıkarılması gibi değişikliklerde ısrar eden yönetim işçiler tarafından tepkiyle karşılanıyor. İşçiler iş bırakma eylemleriyle haklarının korunmasını talep ediyor.

MİB MYK Mayıs Ayı Toplantısı Sonuçları

Metal İşçileri Birliği (MİB) Merkezi Yürütme Kurulu (MYK) olarak Mayıs ayı toplantımızı gerçekleştirdik. Referandum sonrası siyasal gelişmelere, 1 Mayıs'a, kıdem tazminatının gaspı başta olmak üzere sınıfa yönelik saldırılara, metal sektöründeki gelişmelere ilişkin değerlendirmelerimizi ve aldığımız kararları paylaşıyoruz. Bu değerlendirme ve kararlar başta MİB'li işçiler olmak üzere bütün metal işçilerine sorumluluklar yüklemektedir. Bu sorumlulukla okunmalı ve hayata geçirilmelidir.

REFERANDUM SONRASI SÜREÇ

Devletin bütün imkânlarının kullanıldığı, şovenizmin ve dinci gericiliğin, terör demagogisiyle savaş ve saldırganlığın tırmandırıldığı, 'Hayır' diyenlere yönelik baskı, engelleme, yasaklarla, bir dizi hile ve şaibe ile referandum 'Evet' ile sonuçlandı. Bu 'Evet', tek adam iktidarının kurulmasının önünü açtığı kadar sermaye iktidarının merkezi bir yönetime kavuşması ve Erdoğan'ın sermayenin 'demir yumruğu' haline gelmesinin de önünü açmaktadır.

Referandum sonrasında aldıkları kararlar her şeyi ortaya koymaktadır. OHAL 3 ay daha uzatılmıştır. Bizler OHAL'i, yasaklanan grevlerimizden, OHAL bahanesiyle engellenmeye çalışılan direnişlerimizden, KHK'larla ihraç edilen emekçilerden, patronlar için art arda çıkartılan yasalardan, KHK'lardan biliyoruz. Her uzatmanın bizlerin yaşamını olumsuz etkileyeceği açıktır. Kıdem tazminatının gaspı anlamına gelen fon için çalışmalar başlatılmıştır. İşsizlik Fonu'nun yağmalanması %30'dan %50'ye çıkartılmıştır. Emegimizin karşılığını alamazken elimizde kalan son haklarımız da referandum sonrası elimizden alınmaya kalkılmaktadır. Bu gelişmeler baskı ve zulmün, hak arama eylemlerimize yönelik yasakların daha da artacağını ortaya koymaktadır.

Bizler elbette ki referandumda 'Hayır' çıkmasıyla bütün sorunlarımızın çözüleceğini iddia etmedik. Tek adam iktidarına olduğu kadar ücretli kölelik düzenine, sermayenin egemenliğine de karşı çıkılması gerektiğini söyledik. Bu yüzden sandıktan çıkan sonuç bizlerde umutsuzluk yaratmamalı. Metal işçileri olarak haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkmalıyız. İşçi sınıfının parçası olduğumuzu unutmamalıyız. Bir sınıf olarak hareket etmeliyiz.

Referandum sonuçları göstermiştir ki 3 büyük ilde 'Hayır' çıkmasına rağmen,

fabrikaların yoğun olduğu yerlerde, Metal Fırtınası'na yaşamış olan iki büyük sanayi kenti Bursa ve Kocaeli'de gericiliğin etkisi büyüktür. İşçi sınıfı halen gericiliğin oy deposudur. İşçi sınıfı üzerindeki gericiliğin etkisini kırmak, işçi sınıfının sınıf kimliğiyle hareket etmesini sağlamak günün acil ihtiyaçlarındandır.

1 MAYIS'TA ALANLARDAYDIK

Emeğin dünyası ile emeğimizi sömürerlerin dünyası tekrar karşı karşıya geldi. OHAL koşullarında ve referandumun gölgesinde geçen 1 Mayıs'ta hükümet işçi emekçilerin alanlara çıkmaması için elinden geleni yaptı. Taksim yasaklandı, yüzlerce kişi gözaltına alındı, polis saldırısına uğradı. Diğer alanlarda ise arama noktalarında x-rayler kurarak, dayatmalarda bulunarak taleplerimize, sloganlarımıza, pankartlarımıza müdahale etmeye kalkarak irademizi teslim almaya, bizleri baskı altında tutmaya çalıştılar.

Türk Metal'in üye olduğu Türk-İş Ankara'ya çağrı yaparken, Çelik-İş'in üye olduğu Hak-İş Erzurum'daydı. İşçi sınıfını bölüp parçalamak, gericiliğin etkisinde tutmak için ellerinden geleni yaptılar. Ancak metal işçileri sendikalara güven-sizliklerini ortaya koydu. Erzurum'da bakan Recep Akdağ'ı kürsüye çıkartarak konumu açıkça gösterdiler. Metal Fırtınası'nın bilindik sloganlarından "Dilenerek değil direnerek kazanacağız" sloganı tam da bu sendika bürokratlarına verilmiş bir yanittir. Türk Metal de altta kalmayarak Çalışma Bakanı Müezzinoğlu'yla Arçelik ve MKE fabrikalarını ziyaret ettiler. Resmi tatili hiçe sayarak zorunlu mesaiyi işçilere dayatanların çalışma bakanıyla, sendika bürokratiyle kol kola olduğunu görmüş olduk.

Borçelik'te yaşanan iş cinayeti, resmi tatilin uygulanması, zorunlu mesailerle birlikte 1 Mayıs'ta metal işçisinin çalışma koşulları bir kez daha ortaya çıktı.

Metal İşçileri Birliği olarak bizler de sermaye düzenine, hak gasplarına, sendikal bürokrasiye karşı emeğimiz ve geleceğimiz için alanlardaydık. İstanbul'da 40 yıl önce katledilen 37 işçi kardeşimizin izini taşıyan Taksim iradesinin parçası olduk. Bursa'da sendikal bürokrasinin karşısına dikildik. Dikilmeye de devam edeceğiz.

KIDEM TAZMİNATLARIMIZIN GASPINA HAYIR!

On yıllardır gündemlerinde olan ancak gelecek tepkilerden korktukları için

adım atamadıkları kıdem tazminatlarımızın gaspı için referandum sonrası eline geçirdiği güç ve olanaklarla Erdoğan AKP'si ilk adımı attı. Bakan açıkladı: "Çalışmalara başladık." Herkesi memnun etmek için uğraşmayacaklarını, patronların "bu yükü sırtımızdan alın" talebini karşılayacaklarını söylediler. TÜSİAD'ın referandum sonrası "şimdi reform zamanı" sözünün karşılığı bu hak gaspı olsa gerek.

Patronların kıdem tazminatlarımızı gasp etmesini gerekçe göstererek sözde devlet güvencesi getireceklerini söyleyerek bizleri kandırmaya çalışıyorlar. Patronların bu keyfiliklerinin sorumlusu hükümetin ta kendisidir. Hiçbir yaptırımda bulunmayarak buna arka çıkmaktadır. Ellerindeki taslağa göre giydirilmiş ücret (maaş + ikramiyeler + yol-yemek + sosyal yardımlar vb.) yerine net ücret üzerinden hesaplama yaparak zaten düşecek olan tazminatlarımızın bir kısmını da maaşlarımızdan kesecekler. Neredeyse patronlar kadar biz de fona para yatıracağız. Özel bir şirketin kuracağı bir fon olacak ve yarısını bile 15 yıl dolunca alabileceğiz. Yani kıdem tazminatlarımızı almak hayal olacak.

Fonda biriken para da sermayenin kullanımına açılacak. Tıpkı işsizlik fonunda olduğu gibi. İşsizlik fonunun %10'unun bize geri döndüğünü düşündüğümüzde kıdem tazminatı fonu için de farklı bir tablo bizleri beklememektedir. Ayrıca fonun oluşması ile birlikte iş güvencesi de ortadan kalkacaktır. Patronlar tazminat derdine düşmeden rahatça işten çıkartacaktır.

Yıllardır mücadeleyle kazanılmış bir hak olan, esasında daha sonra karşılığını almak üzere patrona bıraktığımız emeğimizin karşılığıdır. Tamamen patronların ödemesi gerekmektedir. 30 günün altına düşmemeli yine giydirilmiş ücret üzerinden ödenmelidir. Tavan ücreti sınırı kaldırılmalıdır. Devlet güvencesi olacaksa tazminatlarımızı ödemeyen patronlara cezalar ve yaptırımlarla bu güvence sağlanmalıdır. Bir yılın dolması beklenmeden tazminat hakkı kazanmalıyız.

Bu taleplerin hayata geçirilmesi için bütün metal işçilerinin ortak hareket etmesi, üretimden gelen gücümüzü kullanmamız gerekmektedir. Genel grev, genel direniş çizgisini hayata geçirmeliyiz. Kıdem tazminatı kırmızı çizğimiz olmalı. Metal İşçileri Birliği olarak bildiriler, broşürler, afişler, eylem ve etkinliklerle çalışmalarımıza en kısa zamanda başlayacağız.



METAL FIRTINA'NIN İKİNCİ YILDÖNÜMÜ VE TİS SÜRECİ

Metal Fırtınası'nın ikinci yıldönümünde yeni bir TİS dönemi bulunmaktadır. Sermaye devleti, hükümeti, işbirlikçi sendikal çeteleri ile birlikte Metal Fırtınası'ndan beri hazırlık yapmaktadır. Çelik-İş'in devreye girmesi ve ihanet etmesi, Türk Metal'in bin bir türlü oyun, baskı ve tehditle TOFAŞ'ta, Renault'ta yetkiyi alacak olması, Birleşik Metal'in pasif, uzlaşmacı tutumu bizleri umutsuzluğa sevk etmemeli. Unutmayalım ki Metal Fırtınası'yı bizler, metal işçileri yarattık. Bu sendikaların hiçbirine güvenmedik, aksine karşımıza aldık, saltanatlarını çatırdattık. İşyeri komitelerimizle, kendi seçtiğimiz temsilcilerimizle, Fabrikalar Arası Kurul ile örgütlü bir hat çizdik. En önemlisi de üretimden gelen gücümüzü kullandık. Şimdi tekrar bunları hatırlama ve önümüzdeki sürece hazırlanma zamanı. Metal İşçileri Birliği olarak bizler bütün metal işçileriyle beraber tekrardan bu yolda yürümeye hazırız. Yeni Metal Fırtınalarını yaratmak bizlerin ellerinde

Yayınlarımız ve çalışmalarımız üzerine gerçekleştirdiğimiz tartışmalar sonucunda başta Facebook ve bülten olmak üzere yayınlarımızı güçlendirmek için bir dizi adım atmayı önümüze koyduk. Yayınlarımızın yerellerden beslenmesi, her yerelin, her bir MİB'linin ve her bir metal işçisinin bu sorumlulukla davranması gerektiği açıktır. Fabrikaların içinden haberlerin ve değerlendirmelerin yansımaları, yayınlarımızın kolektif emeğin ürünü haline getirilmesi çok önemlidir.

Son olarak şunu belirtmeliyiz ki bir dizi saldırı dalgası, baskı koşulları bizi beklemektedir. Metal İşçileri Birliği'ne ve bütün metal işçilerine büyük sorumluluklar düşmektedir. Her birimiz sınıfımıza ve tarihe karşı sorumluyuz. Önümüzdeki süreci kazanmak istiyorsak bu sorumluluk bilinciyle hareket etmeliyiz.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Gülmen ve Özakça'nın açlık grevinde kritik sürece girildi

KHK'yla ihraç edilmelerine karşı Ankara Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önündeki direnişi 6 aydır sürdüren Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, işlerine geri dönmek için başlattıkları açlık grevi eyleminde de iki ayı geride bıraktılar.

Gülmen ve Özakça, açlık grevinde sağlık sorunlarıyla karşılaşmaya başladı. Geçtiğimiz günlerde fenalaşan Gülmen'in 8 kilo kaybettiği, kas ağrısı, midede yanma, yürümede zorluk, halsizlik, nabız ve tansiyon düşüklüğü sorunları; 17 kilo kaybeden Özakça'nın ise baş ağrısı, mide yanması, halsizlik, çabuk yorulma, nabız ve tansiyon düşüklüğü sorunları yaşadığı belirtildi.

Ankara Tabip Odası da açlık grevinde kritik aşamaya geldiğini ve Wernicke-Korsakoff belirtilerinin olduğunu açıkladı.

Buna karşın, kendilerinin hasta değil direnişçi olduğunu vurgulayan kamu emekçileri, direnişi sürdüreceklerini ifade ederek dayanışmayı büyütme çağrısı yaptılar.

Sanatçılar, akademisyenler ve toplumsal muhalefetin farklı kesimleri tarafından Gülmen ve Özakça'yla dayanışma mesajları yayınlanarak kamu emekçilerinin talebinin kabul edilmesi isteniyor.

AKADEMİSYENLERDEN DESTEK AÇLIK GREVİ

Barış için Akademisyenler de Gülmen ve Özakça'ya destek olmak için 5 Mayıs'ta Kadıköy Khalkedon Meydanı'nda dönüşümlü açlık grevine başladı. Boğaziçi



Üniversitesi öğretim görevlisi Esra Mungan'ın açlık greviyle başlayan eylemde "Bedenlerini 58 gündür açlığa yatırmış arkadaşlarımızın sesine ses katmak, açlığına ortak olmak için bulunduğumuz kentlerde süreli-dönüşümlü açlık grevine başlıyoruz" denilerek ihraç edilenlerin görevlerine iade edilmesi talep edildi. Destek açlık grevi dönüşümlü olarak devam ettirildi.

DİRENİŞ ALANINDA DAYANIŞMA ETKİNLİĞİ

Açlık grevi kritik bir evreye gelirken aydınlar, sanatçılar ve emekçiler 6 Mayıs'ta direniş alanında dayanışma etkinliği gerçekleştirdiler.

Etkinlik boyunca müzik ve şiir dinletileri sunulurken sloganlar ve türküler eşliğinde halaylar çekildi. Grup Yorum'un da yer aldığı etkinlik programında, tiyat-

rocu Selim Kalıç 'Köroğlu' performansını gerçekleştirdi.

Öte yandan direnişle dayanışma için emekçiler, aydınlar ve sanatçılar da bir günlük destek açlık grevi eyleminde bulunuyor.

Açlık grevinin kritik bir aşamaya geldiğine dikkat çeken Kamu Çalışanları Birliği de yaptığı yazılı açıklamayla "Seyirci kalmayalım, dayanışmayı ve direnişleri büyütelim!" dedi.

"WERNİCKE-KORSAKOFF BELİRTİLERİ VAR"

Ankara Tabip Odası Yönetim Kurulu Başkanı Vedat Bulut, 10 Mayıs'ta yaptığı açıklamada Gülmen ve Özakça'yı muayene ettiklerini belirtti.

Gülmen ve Özakça'nın kan ve biyokimya değerlerinin açlık grevinde kötüleştiğini kaydeden Bulut, şunları söyledi:

"Özellikle açlık grevlerinin kritik dönem noktası olan 45'inci gün aşıldı ve 63'üncü güne girildi. Her iki vatandaşımızda algılama, duyu durum bozuklukları, zihinsel ve motor faaliyetlerde bozulmalar dikkat çekici. B1 vitamini desteği almalarına karşın bu belirtiler Wernicke-Korsakoff Sendromunun öncü belirtileri. Bu hastaların yüzde 10-15'i yaşamını kaybetmekte ve yüzde 77'si ilerki dönemlerde enfeksiyonlarla kaybedilmektedir. Yüzde 25 kadarı uzun süreli hastane ve özel bakım gerektiren bedensel ve ruhsal sağlık sorunlarından etkilenmektedir."

Gülmen ve Özakça'dan bilinçlerinin kapanması durumunda müdahale edilmesi için ısrarla izin istediklerini dile getiren Bulut, "Ancak kendileri bu onayı vermeyeceklerini ve tedavi olmayı istemediklerini defalarca söylemişlerdir" diye konuştu.

Kamu emekçilerinin direnişi 12 haftayı geride bıraktı

ni taşıdılar. Direnişçilerin kanal yöneticileriyle görüşme talepleri "güvenlik" gerekçesiyle reddedildi. Bina önünde yapılan basın açıklamasında ise başta Habertürk olmak üzere burjuva medyanın direnişleri karşısında üç maymunu oynaması teşhir edildi.

DENİZLER ANILDI

Bakırköy ve Kadıköy'deki direniş alanlarında 6 Mayıs'ta idamlarının yıldönümü vesilesiyle emekçiler Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı taşıdıkları dövizlerle andılar. Emekçiler yaptıkları konuşmalarla ihraç saldırıla-

rını teşhir ederken Denizler için yazılan marşları da seslendirdiler.

Bakırköy'deki direnişi ihraç edilen ve edilmeyen akademisyenler ziyaret ederken Kadıköy'de ise direniş bitirildikten sonra Nuriye Gülmen ve Semih Özakça için Khalkedon Meydanı'nda açlık grevine başlayan akademisyenler ziyaret edildi.

8 Mayıs Pazartesi günü de 15.00-19.00 saatleri arasında Kadıköy ve Bakırköy'deki direnişlerini sürdüren kamu emekçileri OHAL/KHK saldırılarını teşhir ederek mücadelelerinin süreceğini vurguladılar. İmza kampanyasını devam ettiren direnişçiler Nuriye Gülmen

ve Semih Özakça'nın açlık grevi eylemini de yaptıkları konuşmalarla emekçilere anlattılar.

OKUMA EYLEMLERİ SÜRÜYOR

ihraç edilen eğitim emekçilerinden Hüseyin Demir'in Hisar Yapı İlkokulu, Mehmet Sarı'nın ise Vasfı Rıza Zobu İlkokulu önündeki okuma eylemi öğrenciler ve velilerle birlikte 9 Mayıs'ta devam etti.

Hüseyin Demir, bir saat süren okuma programında öğrencilere İranlı yazar Samed Behrengi'nin hikaye kitaplarını okuttu. Küçük Karabalık hikâyesinin de anlatımını yaptı.

Mehmet Sarı ise öğrencileriyle birlikte Kumkurdu kitabını okudu. Ayrıca bu eylemi neden yaptığının dair hazırladığı bildiriye okul önünde emekçilere ve öğrencilere dağıttı.

KHK saldırılarıyla İstanbul'da ihraç edilen kamu emekçilerinin Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda ve Kadıköy Altiyol'daki direnişleri devam ediyor.

Haftanın üç günü direniş alanında eylemlerini sürdüren emekçiler yanı sıra direnişi görmezden gelen yandaş basını protesto etmeye ve öğrencileriyle okuma eylemlerine devam ediyorlar.

Direnişlerinde 12 haftayı geride bırakan emekçiler 4 Mayıs'ta topladıkları imzaları vermek için İstanbul Valiliği önüne gittiler. Polisin tehditlerine ve engelleme girişimlerine rağmen valilik önünde oturma eylemi yapılırken bir grup emekçi de imzaları teslim etmek için valiliğe girdi. İmzaların teslim edilmesinin ardından basın açıklaması yapılarak eylem sonlandırıldı.

Direnişçiler 5 Mayıs'ta da Taksim'deki Habertürk binasının önüne eylemleri-

Patronların sefalet dayatmaları TİS süreçlerini tıkıyor

Birçok fabrikada Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri devam ederken işçilerin talepleri karşısında patronlar sefalet ve kölelik koşulları dayatıyor. Patronların bu dayatmaları karşısında görüşmeler tıkanırken grev kararları alınıyor, işçiler eylemlerle haklarını aramaya devam ediyor.

GÜBRETAS'TA GREV KARARI ASILDI

Petrol-İş Sendikası ile Gübretaş yönetimi arasında süren TİS görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanmasının ardından alınan grev kararı 8 Mayıs'ta Kocaeli'deki fabrikaya asıldı.

Petrol-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı Salih Akduman, fabrika önünde işçilere seslenerek TİS sürecine ilişkin bilgi verirken konuşmanın ardından grev kararı işyerinin panosuna asıldı.

Sendika, ücretlere seyyanen 600 TL, sosyal haklara ortalama yüzde 20 zam talep ederken Gübretaş yönetiminin sefalet dayatmaları nedeniyle TİS sürecindeki görüşmeler anlaşmazlıkla sonuçlanmıyordu.

TÜPRAŞ VE ZENTİVA'DA EYLEMLER SÜRÜYOR

Toplu sözleşme sürecindeki Tüpraş ve Zentiva fabrikalarında, haklarını gasp etmek isteyen ve taleplerini kabul etmeyen patronlara karşı işçiler eylemlerini sürdürüyor.

Arabulucu sürecinde de anlaşma sağlanamayan Tüpraş rafinerilerinde işçiler 9 Mayıs'ta da 4 rafineride eylemler ger-



çekleştirdi. Bir günlük iş bırakan işçiler rafineri önlerinde toplanarak patronları protesto etti.

Patronların 3 yıllık sözleşme ve esnek çalışma dayatmalarıyla işçilerin haklarını gasp etme çabalarına karşı işçiler haklarına sahip çıktıklarını vurgulayarak taleplerinin kabul edilmesi çağrısı yaptı.

Petrol-İş'in örgütlü olduğu, Kırklareli'de kurulu Zentiva ilaç fabrikasında da işçiler 9 Mayıs'ta eylem yaptı. Sözleşme sürecinde anlaşma sağlanamayan fabrikada, sendika 17 Mayıs'ta greve çıkma kararı almıştı.

BAYSAN TRAFİ'DE TİS GÖRÜŞMELERİ SÜRÜYOR

Kocaeli Köseköy'de kurulu bulunan Baysan Trafo fabrikasında işçilerin örgütlü olduğu Birleşik Metal-İş Sendikası ile fabrika yönetimi arasında 2017-2019 yıllarını kapsayan TİS görüşmeleri devam ediyor.

Mart ayında başlayan TİS sürecinde 4 oturum geride bırakıldı. Oturumlar boyunca çeşitli idari maddelerde anlaşma sağlandı. Fakat ücret ve sosyal haklar konusundaki maddelerin görüşmelerine henüz gelinmedi.

Baysan Trafo işçileri adına sendika tarafından hazırlanan sözleşme taslağında başlıca talepler şu şekilde sıralandı:

Ücret zammı birinci yıl 2.20 TL, ikinci yıl enflasyon artı 2 puan, her ay maaşlara net 130 TL sosyal paket ödemesi, ikinci yıl enflasyon artı 2, fazla mesailerde yüzde 100, hafta tatillerinde (tatil ücreti ile) 3.5 yevmiye, ulusal ve dini bayramlarda 4 yevmiye, gece 20.00/06.00 arasında saat ücretlerine yüzde 10 gece zammı, evlenme yardımı sözleşmenin ilk yılında net 400 TL, ikinci yılında enflasyon artı 2 puan, doğum yardımı sözleşmenin ilk yılında net 250 TL, ikinci yılında enflasyon artı 2 puan, öğrenim yardımı yılda bir defa anaokulu ve ilkokul 120, ortaokul

160, lise 180 ve yükseköğrenim için net 240 TL, vardiyalı çalışanlar için her ay net 50 TL, her ay 200 TL erzak çeki, her çocuk için ayda net 5 TL çocuk yardımı.

Ayrıca esnek çalışmanın önüne geçilmesi için sözleşme taslağına "Özel İstihdam Bürosu ve alt işveren kanalıyla işçi" ve "belirli süreli işçi" çalıştırılmaz ibareleri de eklendi.

ŞİŞECAM'IN FABRİKALARINDA GREV KARARI

Şişecam yönetimi ile Kristal-İş Sendikası arasında devam eden TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı.

Anlaşmazlık üzerine sendika tarafından 24 Mayıs'ta greve çıkma kararı alındığı belirtilirken, grev tarihine kadar görüşmelerin süreceği bildirildi.

TİS görüşmeleri Şişecam'a bağlı Trakya Cam San. A.Ş. Trakya Fabrikası, Mersin Fabrikası, Şişecam Otomotiv A.Ş. Otocam Fabrikası, Trakya Yenişehir Cam San. A.Ş. Yenişehir Fabrikası, Anadolu Cam San. A.Ş. Mersin Fabrikası, Anadolu Cam Yenişehir San. A.Ş. Yenişehir Fabrikası, Paşabahçe Cam San. ve Tic. A.Ş. Kırklareli Fabrikası ve Eskişehir Fabrikası ile Cam Elyaf San. A.Ş. Cam Elyaf Fabrikası bünyesinde çalışan işçileri kapsıyor.

Grev kararına ilişkin Şişecam yönetimi tarafından KAP'a yapılan üç ayrı açıklamada sendikanın 9 Mayıs'ta grev kararı aldığı ve grev uygulama tarihinin 24 Mayıs olduğu belirtilirken görüşmelerin sürdüğü ifade edildi.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, 2017 yılının ilk dört ayına ilişkin iş cinayetleri raporunu açıkladı.

Rapora göre; Ocak, Şubat, Mart ve Nisan aylarında en az 586 işçi iş cinayetlerinde katledilirken, sadece Nisan ayında en az 145 işçi iş cinayeti kurbanı oldu.

İSİG Meclisi'nin hazırladığı raporun, iş cinayetleri verilerine ilişkin bölümü şöyle:

"6331 Sayılı İSG Yasası çıktıktan sonraki iş cinayetleri şöyle;

2013 yılının ilk dört ayında en az 289 işçi,

2014 yılının ilk dört ayında en az 431 işçi,

2015 yılının ilk dört ayında en az 488 işçi,

2016 yılının ilk dört ayında en az 595 işçi,

2017 yılının ilk dört ayında ise en az

Nisan'da 145, dört ayda 586 işçi iş cinayetinde katledildi

586 işçi yaşamını yitirdi...

Geçen yılın Nisan ayına göre bu ay iş cinayetlerinde önemli bir düşüş oldu. Bunun iki temel nedeni var. Birincisi inşaat ve tarım işçisi ölümlerinde ciddi bir azalma mevcut. İkincisi ise 22 Mart'tan itibaren iş cinayeti bilgilerine ulaşmakta karşılaştığımız kısıtlamalar devam ediyor. Diğer yandan Nisan ayında da sanayi işçilerinin ölümünde OHAL'le başlayan oransal artışın devam ettiğinin altını çizmeliyiz...

Nisan ayında yaşamını yitiren 145 emekçinin 112'si işçi, memur statüsünde çalışan ücretlilerden; 23'ü çiftçilerden/küçük toprak sahiplerinden ve 10'u esnaflardan olmak üzere 33'ü kendi nam

ve hesabına çalışanlardan oluşuyor...

Nisan ayında iş cinayetlerinin işkollarına göre dağılımı şöyle;

Tarım, orman işkolunda 32 işçi; inşaat, yol işkolunda 32 işçi; taşımacılık işkolunda 17 işçi; ticaret, büro işkolunda 10 işçi; savunma, güvenlik işkolunda 9 işçi; metal işkolunda 8 işçi; belediye, genel işler işkolunda 8 işçi; madencilik işkolunda 7 işçi; enerji işkolunda 6 işçi; petrokimya, lastik işkolunda 4 işçi; konaklama, eğlence işkolunda 4 işçi; çimento, cam işkolunda 2 işçi; sağlık, sosyal hizmetler işkolunda 2 işçi; kâğıt işkolunda 1 işçi; gemi, tersane işkolunda 1 işçi; ve çalıştığı işkolunu belirleyemediğimiz 2 işçi yaşamını yitirdi..."

Rapora göre trafik, servis kazası nedeniyle 33; ezilme, göçük nedeniyle 28; yüksekte düşme nedeniyle 19; kalp krizi, beyin kanaması nedeniyle 14; zehirlenme, boğulma nedeniyle 12 işçi yaşamını yitirdi.

Yaş gruplarına göre iş cinayetlerinin dağılımı ise şu şekilde: 14 yaş ve altında 1 çocuk işçi, 15-17 yaş grubunda 1 çocuk işçi; 18-27 yaş grubunda 20 işçi; 28-50 yaş grubunda 69 işçi; 51-64 yaş grubunda 23 işçi; 65 yaş ve üstü yaş grubunda 13 işçi ve yaşı öğrenilemeyen 18 işçi...

İş cinayetlerinin Nisan ayında 49 kentte yaşandığı belirtilirken sanayi kentlerinde yoğunlaştığına vurgu yapıldı: "10'ar ölüm İstanbul ve Kocaeli'de; 8'er ölüm Bursa, Konya ve Manisa'da; 7 ölüm Antalya'da; 6 ölüm Samsun'da; 5 ölüm Kayseri'de..."

Kayseri 1 Mayıs'ının gösterdikleri ve devrimci sorumluluk!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) olarak Kayseri'de 1 Mayıs sürecinin planlamasını yaklaşık 1 ay önce yaparak, bir ay boyunca artan bir tempoyla 1 Mayıs'ın başarısı için sürece yüklendik. Kayseri'de sınıfın olduğu her yerde komünistler vardı.

Öncelikle 1 Mayıs çalışmasını genel devrimci sınıf mücadelesinin parçası olarak, sağlam politik bir içerikle ele almaya özen gösterdik. OHAL ve KHK terörüne karşı mücadele ateşinin harlanmasını, tepkinin örgütlenmesini 1 Mayıs'a hazırlığın en temel öğelerinden biri olarak özel ilgiye konu ettik. Zira OHAL koşullarında 1 Mayıs'a hazırlık aynı zamanda OHAL'e ve KHK terörüne karşı mücadelenin büyütülmesi temelinde bir içeriğe sahipti.

İkincisi, 1 Mayıs'ı "Emperyalist saldırıganlığa, sömürüye, faşist baskı ve teröre karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği" bilincinin güçlendirilmesi ekseninde bir çalışmaya konu etmeyi temel bir politik sorumluluk olarak kavradık. Bu nedenle "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" bilincinin emekçilere mal edilmesine, faşist baskı ve teröre karşı işçi ve emekçi barikatının güçlendirilmesine, referandumda ortalığa saçılan dinci partinin pisliklerinin teşhirine özel önem verdik. Ortadoğu'ya yönelik emperyalist saldırıganlığı teşhir ederek, anti emperyalist bilincin kitlesel bir zemine dönüşmesi için çaba gösterdik.

Üçüncüsü, işçi ve emekçilere yönelik ekonomik ve sosyal saldırılar konusunda işçi ve emekçilerin bilincinde farkındalık yaratmak için özel çaba sarf ettik. Çeşitli araçlarla kamu emekçilerinin iş güvencesine yönelik saldırıları, kıdem tazminatının gaspı planlarını, işçilerin köleliğini perçinleyen ödünç işçiliğe onay veren yasal düzenlemeyi teşhir ettik. İş cinayetleri, sigortasız işçi çalıştırma, sefalet ücretleri, uzun süreli işçi çalıştırma, vahşi sömürü ve baskıya karşı işçi ve emekçileri birleşmeye, devrimci sınıf mücadelesini büyütme çağırıldı.

1 MAYIS'TA YAYGIN AYDINLATMA FAALİYETİ

Dördüncüsü, 1 Mayıs hazırlık araçlarını en fazla işçi katılımının olduğu 1 Mayıs hedefi doğrultusunda planladık. Bu çerçevede toplamda 20 fabrikaya dönük işçilerin yakıcı sorunlarını içeren, sorunların çözümü için işçileri 1 Mayıs'a çağıran 4000 adet el ilanı kullandık.

Bu araçları kullanırken her türden



ekonomik ve sosyal talebi öne çıkarmayı unutmamak. Bununla birlikte, ekonomik ve sosyal sorunların kaynağı kapitalizmin teşhirine, sorunların biricik kalıcı çözüm yolu olan devrim ve sosyalizm propagandasına özel önem verdik.

Keza merkezi propaganda-ajitasyon araçlarını 1 Mayıs boyunca kullanmayı önemseyerek hareket ettik. 2 bin adet BDSP bildirisinin tamamını işçi servis güzergahları ve emekçi semtlerinde dağıttık. Yaklaşık 100 adet, 1 Mayıs'a işçi ve emekçileri çağıran şiarları içeren afişleri emekçi semtlerinde, Kayseri'nin merkezinde kullandık. Ancak bununla kalmadık, yerelin ihtiyaçlarını da hesaba katan özgün araçlar da kullandık. Fabrikalarda yaşanan özgün sorunları ortaya koyan, çözüm için ne yapılması gerektiği konusunda işçilere bilinç taşıyan popüler araçları kullanmaya özel önem verdik.

Tek tek fabrikalarda yaşanan sorunları içeren çağrı bildirilerinde devrim ve sosyalizm propagandasını özel bir şekilde işledik. 1 Mayıs'a yönelik başarılı bir propaganda-ajitasyon faaliyeti çerçevesinde genel gündemlerle yerel gündemlerin diyalektik bağını başarılı bir şekilde kurduk.

1 MAYIS'I SINIF İÇİNDE ÖRGÜTLENMEYİ GÜÇLENDİRME TEMELİNDE ELE ALDIK

1 Mayıs çalışmamızın en önemli ayağını ise örgütlenmeye yönelik adımlar oluşturdu. Örneğin 1 Mayıs öncesi ve

sırasındaki çalışmaya yönelik olarak kullandığımız materyalleri sınıf içinde kalıcı mevziler kazanmaya hizmet edecek bir tarzda planladık. 1 Mayıs hazırlık araçlarını da bu anlayışla ele aldık. Bir yandan işçilerin iktisadi sorunlarını işlerken, bir yandan da işçilerin 1 Mayıs eyleminin öznesi haline getirilmesi, iktisadi sorunların dışındaki gelişmelere karşı duyarlı olmaları için çaba gösterdik.

Öte yandan 1 Mayıs'ı sınıf içinde örgütlülüğü artırmanın aracı olarak ele aldık. Bu çerçevede fabrika toplantıları düzenledik. Kayseri İşçi Birliği'nin çağrısıyla toplanan Erbosan, Kumtel, Merkez Çelik, Has Çelik, Mondi, Cingilioğlu, Şule, Milenyum metal fabrikaları işçileri ile 1 Mayıs tartışıldı. Ayrıca 1 Mayıs'a hazırlık çerçevesinde yapılacaklar kararlaştırıldı. 1 Mayıs'ta ortaya çıkan tablo yapılan çalışmanın niceliksel karşılığını bulmadığını gösterse de, gelecek açısından umut verici oldu.

1 MAYIS'IN İŞİĞİNDE DEVRİMCİ SINIF MÜCADELESİNİ BÜYÜTMEK İÇİN...

Özetle 1 Mayıs sürecini sınıfa yönelik yoğun çalışmamızın bir parçası olarak değerlendirdik. 1 Mayıs'ı aynı zamanda var olan sınıf örgütlerini ve tek tek fabrika ilişkilerini sağlamlaştırma temelinde değerlendirme anlayışıyla hareket ettik. Bunu yaparken genel siyasal çalışmamızın temposunu korumasına da özen gösterdik.

Komünistler olarak işçilerin etrafında kapitalizm ve reformizm tarafından

örülen kalın duvarlara rağmen özelde Kayseri'de genelde tüm ülkede işçilere seslenmeye, gerçekleri tüm açıklığı ile paylaşmaya, işçilerin taban örgütlülükleri etrafında kenetlenmesi için çaba göstermeye devam edeceğiz.

İşçinin en güçlü silahı iç örgütlülüğüdür. İşçilerin iç örgütlülüğünün fabrika zemininde vücut bulduğu koşullarda işçi katılımı açısından güçlü 1 Mayıs hayal olmaktan çıkar, ete kemiğe bürünür. Yapılması gereken işçilerin fiili-meşru gücüne dayalı eylemsel süreçleri örebilmek, "yasallık" tuzağından kurtulmak, işçi sınıfının mücadele yasalarına yaslanmaktır. Bu yapılmadığı sürece güçlü 1 Mayıs tablosunun gerçeğe dönüşmesi imkansızdır.

Yeni dönemde 1 Mayıs'ın kazanımlarıyla sınıf içerisinde belli bir alan açmanın yanı sıra, dönem boyunca etkili bir örgütlenme pratiği sergilemek için seferber olacağız. Örgütlenme pratiğinden kasıt, öncelikle faaliyetin örgütsel anlamda sonuçlar üretebilmesi, yeni bir takım mevzilere kavuşulabilmesidir.

Bu çerçevede fabrika çalışması üzerinden işyeri taban örgütlülükleri geliştirebilmek, sendikal mevziler elde edebilmek vb. hedeflerle sürece yükleneceğiz. Zira bu yapılmadığı sürece devrimci sınıf çalışmasında gerçek bir başarıdan bahsedilemez. Sınıf çalışmasında kalıcı başarı için güçlü yanlarımıza yaslanacak, zayıf yanlarımıza karşı amansız bir savaşım sürdürmeye devam edeceğiz.

Devrimci Gençlik Birliği Türkiye Meclisi Sonuç Bildirgesi

Geleceğimizden ve özgürlüğümüzden vazgeçmiyoruz!

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) olarak Türkiye Meclisimizi 7 Mayıs'ta Ankara'da topladık. Türkiye devrim tarihine damgasını vuran Denizleri mezar başında andıktan sonra gerçekleştirdiğimiz meclisimiz, "düzene karşı devrim" şiarı ile yola çıkan DGB'nin bugünün zor koşulları altında Denizlerin ideallerine ve bıraktığı devrimci mirasa bağlılığın güncel bir teli olmuştur.

Sistemin çok yönlü bunalımının derinleştiği, rejim krizinin yeni biçimler olarak devam ettiği, sermaye iktidarının baskı politikalarının tırmandığı, emekçilerin ve tüm toplumun zapturapt altına alınmaya çalışıldığı bir dönem içerisindeyiz.

Düzen cephesinden yansıyan bu kararlık tablo önce toplumun genç kesimlerini etkilemekte, ona koyu bir geleceksizlik dayatmaktadır. Zira, her geçen gün ağırlaşan ekonomik kriz olgusu gençliğe daha çok işsizlik ve yoksulluk olarak yansımaktadır. Sermaye düzeninin giderek yoğunlaşan baskı politikaları ise en başta gençliği boğmakta, bunaltmaktadır.

Geride kalan eğitim-öğretim döneminin tablosu dahi bu gerçeği tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermiştir. Bu dönemde gençlik içerisindeki işsizlik oranı adeta rekor seviyelere ulaşmıştır. Eğitim hakkına, özgürlüklerine ve geleceğine sahip çıkıp mücadele eden gençler polis zorbalığı ile karşılaşmış, soruşturma ve yargı terörünün hedefi olmuştur. Bugün birçok öğrenci sermaye devletinin zindanlarında tutulmaktadır.

Akademiye yönelik saldırıların da zıvanadan çıktığı bir dönem geride bıraktık. Binlerce ilerici/muhafız akademisyen görevlerinden uzaklaştırıldı. Onlarcası tutuklandı. Üniversiteler ve liseler askeri koğu mantığı ile yönetilmeye başlandı.

Sermaye devletinin "içeride de, dışarıda da savaş" eksenli kirli politikaları geride kalan dönem boyunca kesintisiz devam etti. Yıllardır cihatçı çeteleri besleyip Suriye halklarının üzerine salan sermaye devleti, bununla da yetinmeyip bizzat Suriye topraklarına işgalci bir güç olarak girdi. Savaş kışkırtıcılığını elden hiç bırakmadı. Aynı dönem içerisinde Kürt kentlerine yönelik barbarca saldırılar düzenleyen sermaye devleti, Türkiye'de ve Suriye'de birçok katliamın altına imza attı.

AKP iktidarının tek adama dayalı faşist bir rejim kurmak için devreye



soktuğu referandum süreci de bu aynı gelişmeler ve koşullar üzerinden toplumun gündemine getirildi. AKP iktidarı, yaratmak istediği dinci-faşist dikta rejiminin hukuksal dayanağını referandum üzerinden oluştursa da, toplumsal meşruiyetini sağlayamadığı bir seçim sürecini geride bıraktık. Zira, AKP gericiliği söz konusu "seçim başarısını" hile/hurda ile ancak elde edebildi. Bu durum bilindiği üzere daha ilk günden geniş bir kitle tarafından eylemli tepkilere konu oldu. Yapılan eylemlere yönelik katılımın çok büyük kısmının gençlik olması, bu topraklardaki gençliğin dinamizmini bir kez daha göstermiş oldu.

Bu aynı dönem içerisinde Türkiye'de ve dünyada işçilerin, emekçilerin ve gençlerin meydanlara indiği bir 1 Mayıs süreci yaşadık. Türkiye'de bu yıl 1 Mayıs'lar alabildiğine geniş ölçekte eylemlere konu oldu. Birçok kentte gerçekleştirilen 1 Mayıs eylemlerinde işçi ve öğrenci gençlik de kendi taleplerini dillendirmek için mücadele alanlarında yerini aldı.

İşte Türkiye Meclisimiz Türkiye'de ve bölgede böylesine önemli gelişmelerin yaşandığı bir tarihi evrede toplandı. Yeni dönem gençlik mücadelesi açısından önemli kararlar aldı.

Türkiye meclisimizde öne çıkan tartışma ve kararların ana hatları şöyle:

-Şaibeli referandum süreci, gençlik içerisinde burjuva gericiliğinin etki alanlarını gözler önüne sermiştir. Burjuvazi gerek dinci-milliyetçi ideoloji ile, gerekse düzen solu ve reformist akımlar aracılığıyla gençliği denetim altında tutmayı başarmaktadır.

Bu nedenle, gençlik içerisinde burjuva gericiliğin her türlü etkisini kırmak için etkin bir mücadele hattı örme görevi önümüzde durmaktadır. Bu görevin bir

diğer ayağını ise, kitlelerin özlemlerini ve mücadele eğilimlerini düzene yedekleyen reformizme karşı yürütülecek ideolojik mücadele oluşturmaktadır.

-Emperyalist savaşın geldiği yıkıcı boyut, bu topraklarda büyütülmesi gereken anti emperyalist mücadelenin önemini tüm çıplaklığı ile ortaya koymaktadır. DGB olarak önümüzdeki dönem boyunca gençlik içerisinde anti-emperyalist bilinci güçlendirmek için etkin bir çalışma yürüteceğiz. Bu kapsamda, bilinçlendirme faaliyetlerinden eylemli süreçlere kadar çok yönlü bir süreç işleteceğiz.

-Devletin Kürt illerinde sürdürdüğü inkar ve imha politikalarının karşısında "Kürt ulusuna özgürlük, eşitlik, kardeşlik, gönüllü birlik!" çağrısını daha güçlü haykırmanın önemi fazlasıyla açıktır. DGB olarak bu bakış üzerinden Kürt halkı ile eylemli dayanışmayı büyütecek, Kürt halkına dayatılan kirli savaş ve katliamlar karşısında etkin bir mücadele yürüteceğiz.

-Halihazırda süren çok yönlü baskı politikalarına karşı hazırlıklı olmak ve baskı politikalarının karşısında direniş iradesini güçlendirmek önemli bir yerde durmaktadır. Sürece hazırlanmanın bir yanı sıra çalışma tarzımızın buna uygun olarak tekrar gözden geçirilmesidir. Diğer yanı sıra gençlik içerisinde direnme çizgisi ve iradesini güçlendirmektir. DGB olarak yeni döneme, artan faşist baskı ve devlet terörü karşısında gençliğin direnme iradesini güçlendirme ve büyütme bakışıyla hazırlanacağız.

-DGB'li Enise İlin ve tutuklanan tüm öğrencileri sahiplenmek ve zindan duvarlarının geçersizliğini ortaya koymak dayanışma ile mümkündür. Önümüzdeki süreçte tutuklu öğrenciler ve devrimci-ilerici güçlerle dayanışmayı büyüteceğiz.

-Yoğunlaşan hak gaspları ve sosyal

yıkım saldırıları karşısında geleceğimize sahip çıkacağız!

Bu çerçeve üzerinden ilk olarak;

-13 Mayıs'taki Soma Katliamı'nın 3. yıldönümünde iş cinayetlerinden hesap sormak için alanlarda olacağız! Madenlerde, stajda, atölyede iş cinayetlerine Hayır!

-14 Mayıs'taki Anneler Günü vesilesiyle sermaye devletinin fabrikalarda, atölyelerde, stajlarda, sokaklarda katlettiği insanların annelerini ziyaret edeceğiz.

-Haziran ayı içerisinde her yerelde meclislerimizi toplayacağız.

-Yaz döneminde "mücadelenin tatili olmaz" bakışı ile, fabrikalarda sınıfı örgütlenme çalışması içerisinde yer alacağız.

-Yaz döneminin bir diğer önemli gündemi ise her yıl gerçekleştirdiğimiz fakat geçtiğimiz yıl sermaye devletinin fiilen engel çıkardığı yaz kampıdır. Kampımızın gündemlerini meclisimizde ana temaları ile birlikte oluşturmuş olduk. Haziran ayında gerçekleştireceğimiz meclislerle kamp gündemlerinin son halini vermiş olacağız.

-Yayınımız, *Geleceğin Sesi* bültenini önümüzdeki dönem daha işlevli, nitelikli ve aylık periyoda uygun olarak çıkartma kararı aldık. Bu yönüyle ilk olarak yaz kampı için özel sayı çıkartacağız.

Bundan 45 yıl önce baş eğmemenin, anti emperyalist mücadelenin, siper yoldaşlığının adı oldu Denizler. Nurhak'ta çatılan silahlar, Haki Karer'in "yüzünü ısıtan dağ ateşi" bizlerin "ellerinde patlamaya hazır mavzer" oldu.

Düzenin icazetine sığmayan bir geleceğin gelecek ile kurduğu köprüde bizler sınıfımızın genç temsilcileriyiz. İşçi sınıfının bir büyük tarihsel eylemi olarak insanlığın belleğine işlenen Ekim Devrimi'nin gerçekleştiği günden bugüne 100 yıl geçti. Ekim Devrimi 100. yılında hala güncelliğini korumaktadır. Şimdi Ekim'den öğrenerek ve onu her açıdan ileriye taşıyarak bir kez daha ve geri dönülmeksizin haramilerin saltanatlarını başlarına yıkacağız. O gün gelene kadar devrim için daha fazla ısrar ve çaba ortaya koyacağız. Çünkü gençlik olarak "Vazgeçmiyoruz!" ne özgürlüğümüzden, ne de geleceğimizden.

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Mayıs 2017

DGB Türkiye Meclisi toplandı

7 Mayıs günü devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan Devrimci Gençlik Birliği (DGB) Türkiye Meclisi'nde ilk olarak açılış konuşması yapıldı. Açılış konuşmasında artan faşist baskılardan, ihraçlardan; üniversitelerde gerçekleşen uzaklaştırma, soruşturma saldırılarından bahsedildi. Ardından divan kürsüye çağrılarak Türkiye meclisi gündemleri okundu.

SIYASAL SÜREÇ DEĞERLENDİRMESİ

İlk gündem olarak siyasal süreç üzerine tartışma yürütüldü. Referandumla birlikte düzenin her kurumunun işlevsizliğinin ortaya serildiği söylendi. Siyasal ayrımların daha belirgin hale geldiği üzerinde duruldu. Rejim krizini çözmek adına atılan referandum adımı ile sandıktan 'Evet' çıkmasına rağmen krizin aşılamadığı vurgulanarak protesto eylemlerine katılımın ağırlığını gençliğin oluşturduğuna dikkat çekildi.

DGB'nin referandum eylemlerine katılımının ve müdahalesinin tartışıldığı mecliste, 1 Mayıslar değerlendirildi. Referandum ile gelişen tepkinin 1 Mayıs alanlarına yansıdığı üzerinde durulurken İstanbul Bakırköy 1 Mayıs'ının, Türkiye genelindeki 1 Mayıs'lar ile eş değer olduğu, Taksim 1 Mayıs iradesinin ise politik olarak farklı bir noktada konumlandığı ifade edildi.

Son olarak Suriye savaşı, Kürt halkına dönük saldırılar, sosyal yıkım saldırıları üzerine tartışmalar yürütülerek siyasal süreç değerlendirmeleri sonlandırıldı.

GENÇLİK MÜCADELESİ VE DGB

OHAL ile birlikte üniversitelerde artan baskı, siyaset yasakları, soruşturmalar ve ihraç saldırılarına değinilen mecliste



liste gençlik mücadelesinin dağınıklığı, örgütsüzlüğü noktalarına işaret edildi. Referandum gündemi üzerinden üniversitelerde yürütülen politik faaliyetler aktarılırken kamu emekçilerinin ihraçlara karşı direnişlerine değinildi.

LİSELER VE DLB

Devrimci Liseliler Birliği'nin (DLB) yıl içindeki çalışmalarının da ele alındığı mecliste "proje okul" saldırısıyla birlikte gelişen eylemli süreçler, tecavüz yasasına liselerden gelen tepkiler ve liselilerin politik gündemlere duyarlılığına dikkat çekildi. İstanbul'da yürütülen 'Devrim Okulları' çalışması ve bu çalışmanın mücadele içindeki önemi üzerinde duruldu.

MESLEK LİSELERİ, MESLEK YÜKSEK OKULLARI VE MLB

Kapitalizmin mesleki eğitime dönük son dönem politikalarından bahsedilen mecliste, meslek liselerinde yürütülen çalışmalardan; Meslek Liseliler Birli-

ğinin (MLB) kuruluşundan, genel gençlik çalışması ve sınıf mücadelesi içerisinde tuttuğu önemden söz edildi. Sınıfsal ve siyasal gündemlerin devrimci bir tarzda bu alanlara taşınması gerektiğinin altı çizilerek DGB'nin gençliğe dönük politikalarının en çok bu alanlarda karşılık bulabileceği, çünkü bu alanları dolduranların işçi emekçi çocukları olduğu vurgulandı.

ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEM

13 Mayıs'ın Soma Katliamı'nın yıl dönümü olduğuna değinilen mecliste, Soma Katliamı üzerinden gençliğin tepkisini örgütlemek gerektiği vurgulandı. Meslek liseleri ve meslek yüksek okullarında iş ve staj cinayetlerinin Soma Katliamı gündemiyle işlenebileceği dile getirildi. Kıdem tazminatının gaspı konusunun gençlik alanında özellikle meslek liselerinde ve meslek yüksek okullarında işlenmesi gerektiğine dikkat çekilirken bu saldırılar toplumsal gündemler haline geldiğinde özellikle MLB'nin sokağa çıkması gerektiği belirtildi.

Mecliste 14 Mayıs'ta 'Anneler Günü' vesilesiyle çocukları sermaye devleti tarafından tutuklanan, katledilen anneleri ziyaret etme; stajlarda, atölyelerde, fabrikalarda, üniversitelerde, sokaklarda evlatlarını yitiren annelere, onların binlerce çocuğu olduğunu hatırlatma kararı alındı.

Yayınların da değerlendirildiği mecliste *Geleceğin Sesi* bülteni ve DGB'nin sosyal medya hesabı ele alındı, yeni dönemde kullanıma ilişkin kararlar alındı.

Ardından, tartışmalar ve alınan kararlar divan tarafından meclise toplu bir şekilde sunulurken meclisin kapanış konuşmasını yapmak üzere bir DGB'li söz aldı. İzmir'de 'Hayır' eylemlerinde tutuklanan DGB'li Enise İlin'le dayanışma çağrısının yükseltildiği konuşmada, "Gün gelir zorbalara kalmaz gider diyoruz. O gün gelene kadar daha fazla ısrar! Daha fazla çaba!" denildi.

Meclis sonunda DGB'li tutsak Enise İlin'e gönderilmek üzere "Enise İlin'e özgürlük" pankartı ile fotoğraf çekildi.

5 Mayıs Cuma günü Kadıköy'de çeşitli üniversite ve liselerden bir araya gelen DGB, DLB ve MLB'liler meclis toplantısı gerçekleştirdi.

Mecliste ilk olarak siyasal süreç üzerine konuşuldu. Referandum sürecinden başlanarak 1 Mayıs'a gelen süreç değerlendirildi. Hileli referanduma karşı protestoların sınırları ve 1 Mayıs'a ne kadar yansiyabildiği üzerine konuşuldu.

BAHAR DÖNEMİ DEĞERLENDİRİLDİ

Ardından İstanbul 1 Mayıs'ı değerlendirilerek Taksim ısrarının ve Bakırköy icazetinin iki farklı politik tutumun ifadesi olduğu söylendi. Devrimci gençliğin Taksim'de yerini aldığı vurgulandı. Ayrıca çeşitli siyasal gündemlere de değinilerek sermaye devletinin yaşadığı krizleri yapay tartışmalar ve manipülasyonla perdelemeye çalıştığı konuşuldu.

DGB Marmara Bölge Meclisi toplandı

Daha sonrasında yakın döneme dair somut planlamalar yapıldı. Soma Katliamı'nın gençliğin gündemine taşınması üzerine konuşulurken basın açıklaması yapma kararı alındı. Anneler Günü'nde

yapılabilen her yerde; stajda, fabrikada iş cinayetlerinde ya da devlet tarafından evlatları katledilen anneleri ziyaret etme kararı alındı.

3 HAZİRAN'DA DEVRİMCİ SANATÇILAR ANILACAK

Ayrıca bahar dönemini bitirirken 3 Haziran'da yapılacak bir piknikle devrimci sanatın temsilcileri Nazım Hikmet,

Ahmed Arif ve Orhan Kemal'i anma kararı alındı. Bu piknik üzerine somut planlamalar yapıldıktan sonra Denizler üzerine konuşuldu. Türkiye'deki mücadele tarihinde Denizler'in düzenden kopuşu ve devrimci eksenini temsil ettiği ifade edildi. Denizler'in mezarları başında bulunmanın salt anma sınırlarında ele alınamayacağı belirtilerek bunun esas anlamının 'devrim sözünü yinelemek' olduğu vurgulandı. Ayrıca Denizleri bugün reformist cehaletten düzen soluna kadar geniş bir kesimin andığına değinilirken onların gerçek mirasçısının sınıf devrimcileri olduğunun altı çizildi.

Gençlik Denizler'i mezarları başında andı

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), Devrimci Liseliler Birliği (DLB), Meslek Liseliler Birliği (MLB) ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 6 Mayıs günü Karşıyaka Mezarlığı'nda, devrimci önderlerden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı andı.

Saat 11.30'da başlayan anmada sloganlar eşliğinde yürüyüş gerçekleştirilerek mezar başına gelindi. Yürüyüş esnasında şiir ve şarkılar da okundu.

Deniz Gezmiş'in mezarı başındaki anmaya devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başlandı. Anmada ilk olarak DGB ve DLB adına konuşma yapıldı. Konuşmada, 6 Mayıs sabah saatlerinde polis tarafından katledilen Sıla Abalay'a değinilerek Denizler'i katleden düzenin hâlâ ayakta olduğuna dikkat çekildi.

Denizleri ortaya çıkararak tarihsel süreç benzer bir sürecin bugün içerisinde gerçekleştiğine değinilen konuşma "İşçi sınıfının, emekçilerin toplumsal uyanış yılları olan 60'larda gençlik TİP'in parlamentarizmine sığmadı. Onlar düzeni cepheden karşılarına aldılar" ifadeleriyle devam etti. Gençliğin bugün Denizler'den, Mahirler'den öğrenmesi gereken çok şey olduğu ifade edilerek "Birincisi bu düzenin artık reformla değil devrimle değişeceği, ikincisi ise siper yoldaşlığıdır" denildi. Mahirler'in, Denizler'in idamına karşı yaşamlarını ortaya koyduğu hatırlatıldı.

Denizler'in "masum üç genç" olarak gösterilmeye çalışılarak devrimci amaçlarının çarpıtıldığına değinilen konuşma



şu ifadelerle noktalandı: "Bugün sömürü her yerde. Ve biz bu katliamcı düzene karşı Deniz'den, Yusuf'tan, Hüseyin'den aldığımız mücadele bayrağını DGB ve DLB olarak yükselteceğiz. Bu düzene karşı Deniz olup geleceğiz."

DGB-DLB adına konuşmanın ardından MLB adına yapılan konuşma, Denizler'i anmanın anlam ve önemine değinilerek başladı.

Devamında, Denizler'in bugüne bıraktığı devrimci mirasa dair şu vurgular yapıldı: "Denizler, devrimci mücadelenin parlamentarizmden kopuşunun simgesidirler, Denizler bütün kötülüklerin kaynağı olan bu sistemle uzlaşamayacağını ve büyük kavgacılar. Ve biz onlardan

bir miras aldık. Ölümüne tereddütsüzce gidebilmenin, cüretin, inancın ve siper yoldaşlığının mirasıdır bu. Onları asarak mücadeleyi bitirebileceklerini sananlar yanıldılar çünkü son nefeslerinde bile 'Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği', 'Yaşasın Marksizm-Leninizm!' diyenlerden bir mücadele bayrağı devraldık. Denizlerin yolu devrime çıkar diyoruz ve artık biliyoruz ki bu devrim işçi sınıfının öncülüğünde gerçekleşecektir. MLB olarak buradan bir kez daha ilan ediyoruz ki Denizlerden aldığımız mücadele bayrağını okullarımızda, stajlarda, atölyelerde kısacası bulunduğumuz her alanda yükseltmeye, daha da ileriye taşımaya devam edeceğiz."

BDSP adına yapılan konuşmada ise devrimci önderlerin, uğruna tereddüt etmeden ölümü göze aldıkları devrim ve sosyalizm mücadelesini, bugün komünistlerin fabrikalarda, sanayi havzalarında, sokaklarda ve okullarda ilmek ilmek ördüğü vurgulandı.

BDSP konuşmasının ardından eyleme destek veren Partizan ve Ankara Demokratik Haklar Derneği adına konuşmalar yapıldı. Konuşmaların ardından DLB ve MLB tarafından hazırlanan şiir dinletisi gerçekleştirildi. Sloganlarla son bulan mezar başı anmasının ardından kortejlerle Mahir'in mezarı başına geçildi. Burada kısa bir konuşma yapılarak anma etkinliği sonlandırıldı.

15 Temmuz askeri darbe girişimi ile iyice zıvanadan çıkan dinci-gerici AKP iktidarı son yıllarda tüm toplumla beraber üniversitelerde de baskı ve yasaklama terörünü dizginsiz bir şekilde arttırıyor. Toplumun en dinamik kesimi olan gençlik sıkıştırıldığı geleceksizlik cenderesiyle terbiye edilmeye çalışılıyor, ilerici-devrimci gençlik soruşturma ve uzaklaştırma terörü ile ıslah edilmek isteniyor. Geline nokta üniversiteler karakollara çevrilmiş durumda, gerici-faşist çeteler ise özellikle beslenip palazlandırılmaktadır.

Gericiler iktidar bununla yetinmemiş olacak ki, keyfilikte sınırının olmadığını gösterecek bir uygulamaya imza attı. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi (MSGSÜ) Öğrenci Konseyi'nin her yıl düzenlediği Sanat Festivali, Cins Arı / İTÜ Cinsiyet Kimliği Ve Cinsel Yönelim Çalışmaları Kulübü'nün İstanbul Teknik Üniversitesi'nde (İTÜ) düzenlediği Onur

Keyfi baskı ve yasaklara karşı fiili-meşru mücadele!



Yürüyüşü ve Ankara Üniversitesi geleneksel İnek Bayramı yasaklandı. MSGSÜ ve İTÜ rektörlükleri OHAL'i bahane ederken, Ankara Üniversitesi rektörlüğü ise "provokasyon yaşanabileceği ve böyle bir durumda üniversitenin güvenliğini sağlayamayacağı"ni gerekçe gösterdi. Ankara Üniversitesi bu açıklamayı

yapmadan önce gericilerin sosyal medyada "din aşağılanıyor" yalanını yayarak kitleleri kışkırtmaya çalıştığını da kenara kaydedelim.

Gelen yasaklamaların ardından Cins Arı / İTÜ Cinsiyet Kimliği Ve Cinsel Yönelim Çalışmaları Kulübü yazılı bir açıklamayla yasakları protesto etti, Ankara

Üniversitesi öğrencileri ise tehdit ve yasaklamaya rağmen İnek Bayramı'nı gerçekleştirdi.

Üniversiteler her geçen gün kışlalara çevrilmeye devam ediyor, yaşam alanlarımız gericiliğin belirlediği sınırlara hapsedilmek isteniyor. Kapitalizm yaşadığı yapısal krizler nedeniyle siyasal gericilik doğuruyor, Türkiye'de iktidardaki dinci-gericilik ise bu gericiliği perçinliyor. Tüm toplumla beraber gençliğe de kendi hayat tarzını dayatıyor, farklı bir fikre yaşam hakkı tanımıyor. Bu cendereyi parçalamak ise fiili meşru mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Artık gelinen noktada gelenekselleşmiş üniversite şenliklerini gerçekleştirmek dahi mücadele etmeyi gerektiriyor. Bugünlerde sermayenin demir yumruğu, toplumun dinci-faşist tek adamı olmaya çalışan zihniyete karşı özgürlük ve gelecek talebini daha gür sesle haykırmak gerekiyor.

İbrahim Kaypakkaya kavgamızda yaşıyor!

Çelik suyunu almıştır, zaman devrime akıyor

D. Yusuf

Türkiye’de 1960 ve ‘70’li yıllar, çok özel yıllardır. Hem sosyal sınıf hareketleri alanında hem de devrimci parti ve örgüt pratiği bakımından bu özel döneme çok şey sığdırılmıştır. ‘60’lı yılların sonlarına dek sol harekete egemen olan burjuva sosyalizminden bir ilk kopuş yaşanmış, böylece bir dönem kapanmış ve ilk kez, adına ‘71 Devrimci Hareketi’ de denen devrimci bir hareket ortaya çıkmıştır. Keza dönemin özelliğine karşılık gelecek devrimci bir kuşak ve devrimci önderler yetişmiştir.

Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya, üçü de tartışmasız olarak yaşadıkları dönemin devrimci önderleridir. Üçü de sözünü ettiğimiz dönemin sonlarında yaşanan, Şefik Hüsnü TKP’si ile temsil edilen 50 küsur yıllık burjuva reformizminden, Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı damgasını taşıyan darbeci anlayışlardan ve TİP’in kaba oportünist-parlamentarist çizgisinden kopuşta, birer kilometre taşıdır.

Üçü de devlete karşı tutumları, şiddete dayalı devrim anlayışları, devrimci parti-örgüt fikri ve pratikleri ve nihayet devrim davası uğruna türkü söyler gibi ölümsüzlüğe yürüyüşleri ile, devrim yapma arzuları, cüretleri ve iradeleri ile gelecek kuşaklara paha biçilmez bir miras bırakmışlardır.

Özellikle İbrahim Kaypakkaya komünizan özellikleri ve kimi konulardaki görüşleri ile geçmiş geleneksel hareket içinde özel bir yere sahiptir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA VE YIKILAN TABULAR

Toplum ölçüsünde İ. Kaypakkaya’nın pek öne çıkarılmadığını, bir bakıma görmezden gelindiğini söylemek abartı olmasa gerek. Zira Kaypakkaya, toplumun en çok ve en olumsuz biçimde etkilendiği iki paradigmaya ağır darbeler vurmuştur. Bunlardan biri Kemalizm, diğeri ise Kürt ulusal sorunudur. Kaypakkaya bu iki tabuyu yıkmıştır.

Kemalizm yılların olgusudur. Şefik Hüsnü liderliğindeki dönemin TKP’sinin üzerinde çok güçlü bir etkisi var. Deyim yerindeyse TKP sol kemalisttir. Bir başka ifade ile Kemalizm’in sol içindeki yankısıdır. Bu durum 60’lı yıllara kadar sürer. 1960’lı yıllarda bu kez bayrağı Doğan Avcıoğlu liderliğindeki YÖN hareketi devralır. Dönemin koşullarında Kemalizm’i



yeni bir yoruma tabi tutar. YÖN de neo-kemalist bir akımdır.

Denizler ve Mahirler bu dönemin ürünüdürler. Haliyle, dönemin tarihsel, toplumsal ve siyasal koşullarından, dönemin sol akımlarından beslenmiş ve etkilenmişlerdir. Elbette ki TKP gibi Kemalizm’in yankısı değildir. Ondan en temel noktalarda farklılıkları var. Ancak, ‘71’lerde bile hâlâ Kemalizm’in yankısı düşünceler taşıdıkları da bir gerçektir. Nitekim bu durum, mahkeme savunmalarında da kendisini dışa vurmuştur.

TKP’den süzülüp gelen bir diğer olumsuz miras da Kürt ulusal sorunu konusundaki sosyal-şoven gelenektir. Hem dönemin MDD hareketi, hem YÖN, hem TİP, bu konuda da Kemalizm’in etkisinin dolaysız yankısı olan oportünist görüşlere sahiptirler. Doğu Perinçek’in liderliğini yaptığı PDA, Kemalizm illetinin taşıyıcılığını yapan ve Kürt sorunu karşısındaki tutumu ile sosyal-şoven hat üzerinde duran bir başka olumsuz örnektir. PDA Kürtlerin bir ulus olduğunu dahi kabul etmemektedir. Doğal olarak, temel ulusal hakları konusunda Şefik Hüsnü’den miras sosyal-şoven görüşlere sahiptir.

TÜRKİYE DEVRİMCİ HAREKETİNİN HAZIR KALIPLARI VE İDEOLOJİK ÖN YARGILARI

Türkiye devrimci hareketi çıplak gerçeklere bakacağına ve bunlardan yola çıkacağına, her daim hazır teorik kalıpları esas almış ve onlara göre hareket etmiştir. Başından itibaren küçük-burjuva

sosyal sınıf temelli güçlü ideolojik ön yargılara sahip olmuştur. Bu durum, özgünlüklerine rağmen üçünün de ortak özelliğidir. Yukarıda sözü edilen hususlardaki özgünlüğüne karşın, İbrahim Kaypakkaya da hazır kalıpları esas almış, Mao Zedung çizgisinin dolaysız yankısı olan güçlü ideolojik ön yargılara sahip olmuştur.

Bunun nedenleri dönemin koşullarında bulunabilir. Bilindiği üzere, 1960’lı yıllar sosyal sınıf hareketlerinin oluşup, geliştiği yıllardır. İşçi sınıfı tüm gövdesi ile sosyal mücadele alanındadır ve çok yoğun bir hareketlilik içindedir. Her yerde grevler ve direnişler gerçekleşmektedir. Çok geçmeden fabrika işgalleri baş göstermiştir. İbrahim Kaypakkaya kitlelere en yakın insandır. Döneminin tüm sınıf ve kitle hareketlerine katılır. Sadece işçilerin grevleri ile temas kurmaz, yanı sıra Değirmendere köylülerinin toprak işgali örneğinde olduğu gibi, yoksul ve topraksız köylülerinin yardımına da koşar. İşçi hareketi Saraçhane mitingi ile yola çıkmış, Kavel Direnişi ile ileri bir çıkış yapmış, yürüyüşünü 15-16 Haziran fırtınası ile taçlandırmıştır. İki güne sığdırdığı bu kitlesel kalkışma ile devlet ve ordu konusundaki oportünist anlayışlara ağır darbeler vurmuştur. Ne var ki bu kadarı ‘71 devrimcilerinin sınıf konusundaki düşüncelerini değiştirmeye yetmemiştir.

Yine de dönemin ideolojik-politik hattına halkçı devrimciliğin damga vurması bir yanı sıra anlaşılabilir. Zira ‘60’lı yıllar bir ara dönem ya da geçiş dönemidir. Türkiye toplumu da bir geçiş toplumdur. Henüz yeterli bir gelişmişlik düzeyinde değildir. Belirtmek gerekir ki,

dönemin, İ. Kaypakkaya’nın teorisinin de içinde olduğu eksik teorilerle karşılaşmasında, uluslararası devrimci hareketin tablosu kadar bu eksik gelişme de önemli bir rol oynamıştır.

“SER VERİP SIR VERMEYEN BİR YİĞİT”

Deniz Gezmiş her daim kitle önderliği, idam sehvasına çıkarken gür sesi ile haykırdığı sloganları, düşman karşısında Fuçukvari duruşu ile, Mahir Çayan teorik kapasitesi ve Kızıldere’de can bedeli yazılan direniş manifestosu ile anılıyor. İbrahim Kaypakkaya ise, Diyarbakır işkencehanelerinde sergilediği “Ser verip sır vermeme” tutumu ile anılmıştır yıllarca. Düşünsel alanda onu çağdaşlarından farklı kılan nitelikleri hep görmezden gelinmiş, kimi zaman da yok sayılmıştır.

Sınıf devrimcisi komünistler daha ilk adımlarında Türkiye devrimci hareketinin bu kaba inkarcı anlayışlarını deşifre etmiş, Kaypakkaya’ya hak ettiği değeri vermiştir. Son 30 yılda Kaypakkaya’nın, giderek onu karakterize eden kimi konulardaki görüşleri ile birlikte anılmasında komünist hareketimiz özel bir rol oynamıştır.

Özellikle ‘80 yenilgisi sonrası dönemde halkçı devrimcilik miadını doldurmuş, sınıf devrimciliği ile aşılmıştır. Komünist hareketimiz bu olgunun en somut karşılığı ve ‘71 devrimciliğinin güvenceye alınmasıdır.

Bu inançla, çelik suyunu almıştır ve zaman yine devrime akmaktadır diyor, İbrahim Kaypakkaya’nın devrimci anısı önünde bir kez daha saygı ile eğiliyoruz.

Deniz, Mahir ve Kaypakkaya'nın anısına...



Türkiye'de 1960'lı yıllar bir sosyal uyanış dönemidir. Öte yandan bu dönem, aynı zamanda bir devrim arayışı dönemidir de. Bu dönemin ve bu dönemde yaşanan arayışın ve mücadelenin karşılığı, daha doğru bir ifade ile mahsulü, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya'dır.

En başta onlar bu arayışı anladılar. En önce onlar ileri atıldılar. Her birinin kendine özgü özellikleri vardı, ama ortak yönleri de vardı. Her üçü de yoğun önderlik vasıfları taşıyordu. En çok onlar devrimi arzuladı. En fazla onlar devrim yapma iradesine sahipti. Herkesten önce onlar tereddütsüz biçimde devrim yapma görevini üstlendi. Ondandır ki, dönemin devrimci önderleri oldular.

Üçü de devlete silah çekti. Şiddete dayalı devrimi savundu. Deyim yerindeyse şiddete dayalı devrim fikrini ilk kez onlar Türkiye topraklarına taşıdı. 50 küsur yıl sol harekete egemen olan burjuva reformizminin tam tersine, onlar çok kesin olarak iktidara talip oldular. İktidar olmak için önce mevcut devleti yıkmak, demek oluyor ki, devrim yapmak gerekiyordu. Devrim yapmak için o güne kadar devrimci parti ve örgütten başka bir silah icat edilmemişti. Üçü de birer devrimci örgüt kurdu.

Zaman "sabırsızlık zamanı" idi. Öyle ki, duracak-düşünecek zamanları yoktu adeta. Bir an önce hazırlanmak ve bir an önce devrimi yapmak gerekiyordu. Onlar birer dava adamıydı. Çok kararlı-

dılar, kararlıca harekete geçtiler. İkiirciksiz biçimde ileri atılıp, hesapsız biçimde savaştılar. Pratiğin büyük sınavından alınlarının akıyla geçtiler. Büyük yiğitlik örnekleri ortaya koydular. Vurulduklar, kırıldılar ama dizleri titremedi, düşmana asla boyun eğmediler.

'60 ve '70'li yıllar özel bir dönemdi. Deniz, Mahir ve İbrahim'ler de "özel insanlar"dı. Elbette ki, yaşama ve yaşatmaya ölesiyeye tutkundular. Fakat onlar toplamında bir feda kuşağı olan bu dönemin devrimci kuşağının en önündeydiler. Ve tarih onlara, dünya devrim tarihinde benzer süreçlerden geçen ülkelerdeki devrimci kuşaklarınkine benzer çok özel bir görev ve sorumluluklar yüklemişti.

Deniz, bir vesileyle "Erken öleceğiz biz" demişti. Öyle de oldu. Üçü de çok genç bir yaşta aramızdan ayrıldı. Üçü de dava adamıydı. "Uğruna tereddütsüzce ölünecek dava"ları için yiğitçe ve yürekli kendilerini feda ettiler. Mahir, 30 Mart 1972'de Kızıldere manifestosunu yazarak; Deniz, 6 Mayıs 1972 sabahında, Ulucanlar'da kurulan idam sehpalarını devrimci bir öndere yaraşır biçimde devirerek; Kaypakkaya, 18 Mayıs 1973'te, komünizmi cepheden savunup, düşmanı çılına çevirerek ölümsüzleştiler. Türkü söyler gibi dövüştüler, kısa zamana sığdırdıkları yaşamları ile gelecek kuşaklara esin kaynağı oldular.

'60'lı yıllar yeni bir dönemdi. İktisadi ve toplumsal önemli gelişmeler vardı. Bu temel üzerinde yoğun ve yaygın sosyal

sınıf hareketleri oluşup, gelişti. Bu yoğun mücadelelerdir ki, '60'lı yılların sonunda gerçekleşen bir kopuşu mayaladı. Bu yılların sonlarına dek sol harekete egemen olan burjuva sosyalizminden bir ilk kopuş yaşandı. Şöyle ki, Türkiye bir ara dönemden geçiyordu. Söz konusu olan bir geçiş toplumdurdu. Koşullar her alanda değişiyordu. Ancak yetersizdi, eksikti. Eksik gelişme koşulları, Engels'in son derece veciz sözleri ile, eksik teorilerle karşılandı. Burjuva sosyalizmi dönemi kapandı, küçük-burjuva sosyalizmi dönemi başladı.

Adına '71 devrimciliği' de denen, küçük-burjuva sosyalizmi iki döneme, '60 ve '70'li yıllara damgasını vurdu. Gelişti, güçlendi, nihayetinde azami sınırlarına dayandı. Türkiye hızla modern sınıf ilişkilerinin egemen hale geldiği, sert sınıf mücadelelerinin yaşandığı bir ülke haline geliyordu. İşçi sınıfı çıplak bir sermaye egemenliği ile yüz yüzdü. Küçük-burjuva sosyalizmi misyonunu tamamlamıştı. Anlaşıp, aşılıp bekliyordu. Nitekim böyle oldu. Küçük-burjuva sosyalizmi dönemi sona erdi. Bu kez adına sınıf devrimciliği de denen, 'proletarya sosyalizmi' dönemi başladı.

Şimdi dönem tartışmasız olarak proletarya sosyalizmi dönemidir. Şimdi dönem yeni bir devrimler dönemidir. Şimdi zaman adım adım Yeni Ekimler'e doğru akıyor.

D. YUSUF

Hapishanelerde saldırılar artarak sürüyor

Sermaye devletinin OHAL kılıfıyla hayata geçirdiği saldırılar ardi arkası kesilmeden, yoğunlaşarak sürüyor.

Şakran Hapishanesi'nde Mart ayı sonlarında gardiyan ve jandarmanın saldırısına uğrayan açlık grevi eylemcisi Serkan Şahin'in babası Hüseyin Şahin ve 3 aileye, "Çocuklarıyla bir yıl boyunca görüşmeme" cezası verildi. Saldırıya uğrayan tutsaklara, saldırı sonrasında görüş yasağı verilmesi hapishanelerde çok sık uygulanan bir saldırı. Ancak görüşçüye görüş yasağı verilmesi, saldırıların artık zıvanadan çıktığının göstergesi.

Bu saldırıların yanı sıra; Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) verilerine göre, Bandırma 2 No'lu T Tipi Hapishanesi'nde tutsaklar 8 kişilik koğuşlarda 20 kişi kalıyorlar. Açık görüşlerin süresi 1 saatten yarım saate indirildi, ayda bir yapılan açık görüşler iki ayda bir yapılmaya başlandı. Görüşçülere çıplak arama uygulaması yapılıyor, tutsakların tedavi hakları engelleniyor.

Tarsus Kadın Hapishanesi'ndeki tutsaklar, arama adı altında koğuşlara giren erkek gardiyanlar tarafından saçlarından sürüklenerek darp edildi. Kadın tutsakların koğuşlarına, banyo ve tuvalet koridorlarına kamera takmak, bütün hapislerdeki bir saldırı türü. Bu saldırılar fiziki şiddeti içerdiği kadar, cinsel istismarı da içeriyor.

AÇLIK GREVLERİ BİTİRİLDİ, SALDIRILAR AZALMADI

PKK ve PAJK davası tutsaklarının açlık grevi KCK'nin açıklamasıyla bitirildi. Sonrasında hapishane koşullarının düzelmesi bir yana saldırılar bile azalmadı.

Elâzığ T Tipi Hapishanesi'nde ikinci grupta 35 gün süresiz dönüşümsüz açlık grevine giren Rozerin İldan'a 6 ay telefon ve sosyal faaliyetten men cezası verildi. Adana Kürkcüler F Tipi Hapishanesi'nde "karıştır, barıştır" saldırısı da devam ediyor. Siyasi tutsaklarla, adli tutuklular aynı koridordaki hücrelerde tutuluyor. Tutsaklar arama bahanesiyle, sürekli fiziki saldırıya uğruyor.

Mersin E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde tutsaklara hapishane müdürü dahil 10 kişilik gardiyan grubu tarafından falaka ve farklı işkenceler yapıldı. İşkence iddialarına ilişkin müdürle görüşen Avukat Rıza Oğuz da yaka paça hapishanedan atıldı.

Katledilen gençlerin aileleri: “Polis de onu kollayan da katil”

14 Nisan tarihinde Gazi Kent Ormanı'nda piknikten dönen 5 gencin içinde olduğu aracın polis tarafından taranmasıyla ilgili olarak, gençlerin aileleri 8 Mayıs günü basın toplantısı düzenledi. Saat 11.00'de Taksim'deki Makine Mühendisleri Odası'nda başlayan toplantıda ilk olarak Avukat Meral Hanbayat tarafından basın açıklaması okundu. Açıklamada aracı tarayan polislerin Barış Kerem (18) ve Oğuzhan Erkul'u (17) katlettikleri, ağır yaralanan Ramazan Aktürk'ün (19) felç kalma riskinin sürdüğü hatırlatıldı. 15 yaşındaki Demirhan Erkul'un ise vücuduna giren kurşunun yağ bezesine saplanması sayesinde kurtulduğu eklendi.

KATİL POLİSLER SERBEST, DOSYADA GİZLİLİK KARARI

Gençlere ateş açan polisler ve amirlerinin derhal gözaltına alınarak soruşturmanın başlatılması gerekirken, araçtaki Birkan Yüksel'in (16) saatlerce gözaltında tutulduğuna ve polislerin istediği şekilde ifade vermeye zorlandığına dikkat çekildi. Açıklamanın devamında avukatların talebi üzerine 18 Nisan'da olay yerinde keşif yapıldığı, bir zırhlı aracın görüntülerine el konulduğu, dosyadaki soruşturma evrakının bir kısmının alındığı belirtilerek, 19 Nisan'da da savcılık tarafından polislerin ifadesi alındığı söylendi. Açıklamada, avukatların, polislerin tutuklanması talebinin ise OHAL Kanunu'nun 23. maddesindeki “silah kullanan polisler hakkında soruşturma işlemleri tutuksuz yapılır” ifadesine dayanılarak reddedildiği ifade edildi. Ertesi gün polis ifadeleri ve soruşturma işlemleriyle ilgili bilgi ve belge almak isteyen avukatların taleplerinin, polislerin gizlilik talebi nedeniyle ve henüz gizlilik kararı olmamasına rağmen karşılanmadığı, bunun ardından aynı gün gizlilik kararı verildiği belirtildi.

Açıklamanın devamında gençlerin katledilmesiyle ilgili şunlar ifade edildi: “Soruşturmanın açık olduğu 5 günlük süreç içerisindeki soruşturma işlemleri ile edindiğimiz belgeler sonucunda kesin bir şekilde çocukların kasten öldürüldüğünü söyleyebiliriz. Şüpheli polislerin çocuklarla ve çocukların kullandığı arabayla örtüşmeyen ihbar iddiaları, olay yerinde bulunan 35 adet kovan, arabaya isabet eden 26 mermi, 6 farklı silahtan ateş edilmesi, Ramazan'ın bacağının üstüne kurşun isabet etmesi, çocukların anlatımı bir bütün olarak değerlendirildiğinde duran aracın polisler tarafından tarandığı sabittir.”



POLİS TARADIĞI ARACI TAKİP ETMEDİ

Açıklamanın devamında aracın taranmasının ardından 2-3 km uzaktaki hastaneye giden gençlerin polis tarafından takip edilmediğine dikkat çekildi.

Katil polislerin tutuklanmamasına gerekçe gösterilen OHAL Kanunu'nun 23. maddesinde, polisin hangi durumlarda silah kullanma yetkisinin olduğunun tariflendiği aktarılarak, 14 Nisan'da gerçekleşen cinayette, bu maddedeki koşulların oluşmadığına dikkat çekildi. Aynı zamanda bu yasanın sokak infazlarının önünü açacağına dikkat çekilen açıklama şu sözlerle son buldu: “Polislere cezasızlık güvencesi veren bu düzene karşı hayatları çalınmış çocuklar için mücadele etmenin ve bu davanın sonuna kadar takipçisi olmanın önemini hatırlatmak isteriz.”

“OHAL POLİSE KATLETME YETKİSİ VERİYOR”

Açıklamanın okunmasının ardından Avukat Oya Aslan, OHAL'le birlikte özel hareket polislerine katletme yetkisinin verildiğine dikkat çekerek, Gazi Mahallesi gibi yerlerde polisin silahla insanları vurmasının olağanlaştığını söyledi. Cinayet işleyen polisler verilen ödül gibi cezalara dikkat çeken Aslan, Okmeydanı Cemevi'nde cenaze beklerken vurulan Uğur Kurt'un katili polise verilen cezayı hatırlattı. Katletme ve aklama uygulamasının, İçişleri Bakanlığı, polis ve yargı tarafından ortak uygulanan bir politika olduğuna dikkat çeken Aslan, polis cinayetlerinin önünü kesmek için verilecek

mücadelenin de bu ortaklığı gözetmesi gerektiğini söyledi.

KATİL POLİS “KENDİSİNE GELEMEMİŞ!”

Katledilen genç Barış Kerem'in annesi Melike Altınışık ise cinayet günü akşam 21.00'de kendisini arayan polisin dalga geçmesine “Başınız sağ olsun. Kendimize gelemediğimiz için yeni aradık, üzüntülüüz. Gelip cenazenizi alın” dediğini aktardı. Altınışık, içinde hâlâ mermi çekirdeği bulunan oğlunun kanlı telefonunu da göstererek, delil olarak bile tutulmayarak kendisine verilmesi ciddiyetsizliğine değindi. Oğlunun cenazesinin kaldırıldığı gün, cenaze arabaya konar konmaz polisin saldırıya geçtiğini belirten Altınışık, zırhlı araçtan inen çocukların taş atarak provokasyon çıkardığını gördüğünü belirtti. Altınışık, “Gazi'de sadece polisten zarar görüyoruz” dedi.

Şarkıcı Mustafa Ceceli'nin de daha önce arabayla polisten kaçtığına basına yansıdığını hatırlatan Altınışık, kilometrelerce takip edilen Ceceli'ye para cezası kesilerek bırakıldığını söyledi, “Kaçan Nişantaşı, Etiler'de olunca vurulmuyor” diyerek tepki gösterdi.

“VURAN, KOLLAYAN, GÖSTERMEYEN DE KATİLDİR”

Anne Altınışık, konuşmasının devamında katil polisler, onları koruyup kollayan ve aklayanlara tepki gösterdi, “Katil polisleri haklı görenlerin bizimle aynı acıyı yaşamasını istiyorum” dedi. Altınışık, basının da polis cinayetlerine karşısında ki suskunluğuna dikkat çekti, “Benim ko-

nuşmamın ne kadarını yayınlayacaksınız onu da bilmiyorum” diyerek tepki gösterdi, “Basın ne kadar kör olursa halk da o kadar kör olur” dedi. Altınışık, “terör” demagojisine de tepki göstererek “Birisine bana ‘terörist’ kelimesinin anlamını açıklasın” dedi.

Polis tarafından ağır yaralanan Ramazan Aktürk'ün babası ise polislerin “kaçtıkları için vurduk” yalanını teşhir ederek, oğlunun arkadan değil, sağ ve sol tarafından vurulduğunu aktardı.

Katledilen Oğuzhan Erkul'un ablası da yarın kardeşinin doğum günü olduğunu söyledi. Abla Erkul, kardeşine “terörist” denmesine de tepki gösterirken, fenalaştı.

“ARAÇ DURDUKTAN SONRA VURULDULAR”

Avukatlar polisin gençleri birçok kez uyardığı, kademeli olarak havaya, yere, aracın lastiklerine ateş açtıkları iddialarının yalan olduğunu eklediler. Katliamdan yaralı kurtulan Ramazan Aktürk'ün ifadesinde, dur ihtarı üzerine durduklarını, aracın yanındaki polislerin namluyu üzerine çevirmesiyle irkilerek kendini geri çektiğini, bunun üzerine polislerin ateş etmeye başladıkları ve aracın bundan sonra tekrar hareket ettiğini söylediğini aktardılar. Gizlilik kararının, soruşturma dosyasını şüphelilerden korumak amacıyla alınması gerekirken, dosyayı aileden kaçırmak için alınmasına dikkat çektiler.

Basın toplantısı HDP milletvekili Erdal Ataş'ın konuşmasıyla sona erdi.

Sınıfsal bir sorun olarak “namus” cinayetleri

Kadın cinayetleri haberlerine her geçen gün yenileri eklenmeye devam ediyor. Artık istatistikler dahi bu cinayetleri tarif etmekte kifayetsiz kalıyor.

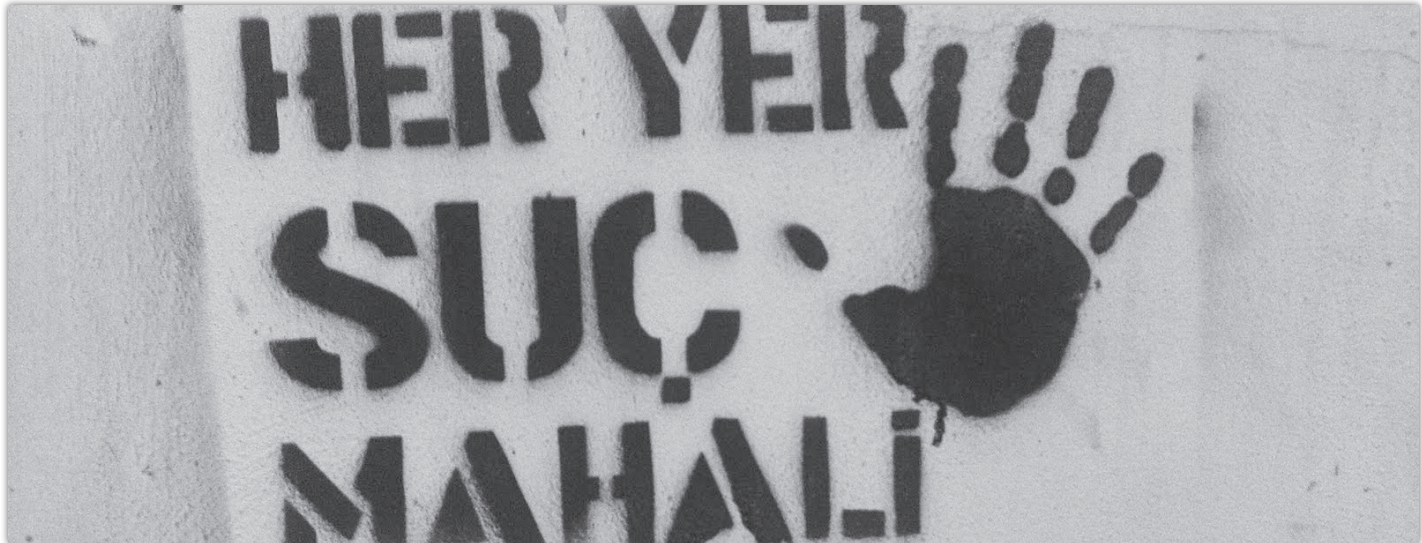
Genel bir kanı olarak bu cinayetlerin en sık görünen “gerekçelerinden” birinin “namus” olgusu olduğu biliniyor. Kadınlar, “namusumuza leke sürdü” beylik lafı arkasına sığınarak hunharca katlediliyor. Yasalar “namus” suçları ve cinayetlerinde “haksız fiil” gerekçesi ile ceza indirimlerine giderek katliamların önünü açıyor. Hapishanelerde katiller “şereflerini koruyan erkekler” olarak “onurlandırılıyor.” Toplumsal algı kadını “namussuz” sıfatı ile kodlayarak katliamın örnek teşkil etmesini salık veriyor. Aynı toplumsal algı, kadınları başka bir el tarafından katledilmiyorlarsa eğer intihara zorluyor. Sonuç değişmiyor, kadınlar dünyanın dört bir yanında, Bangladeş, Brezilya, Ekvator, Mısır, Hindistan, İsrail, İtalya, Ürdün, Fas, Pakistan, İsveç, Türkiye, Uganda ve İngiltere gibi ülkelerde “namus” adı altında ölüyor.

ÖZEL MÜLKİYETİN İCADI, SINIFLI TOPLUMUN ÜRÜNÜ; NAMUS!

“Namus” cinayetlerinin kodlarında öne çıkan hiç şüphesiz kadını erkeğin “malı, eşyası” ilan eden bakıştır. Bu bakışın kökeni ise yüzyıllar öncesine dayanmaktadır.

İlkel komünal toplumun anaerkil sistemi özel mülkiyetin keşfi ile yerini ataerkil sisteme bırakırken kadın da tarihsel yenilgisinin ilk darbesini aldı. Komünistlerin değerlendirmelerinde işaret ettikleri gibi; “Sınıfların doğumuna erkek egemenliğinin doğumu eşlik etti, bu ikisi aynı sürecin iki farklı boyutudur. İlki aynı evrimin sınıf ilişkileri, ikincisi ise cins ilişkileri planındaki yansımalarıdır. Ne zaman ki mülkiyet, sömürü, sınıflar ve devlet, bunları olumlayan ve meşruşturan ideoloji, kültür, değer yargıları, dinsel inançlar vb. doğdu, işte o zaman kadın cinsinin bin yıllara yayılan ve halen de sürmekte olan ezilmişliği de başlamış oldu. Sınıfsal sömürü ve baskının tüm maddi ve manevi araçları kadın üzerindeki cinsel sömürü ve baskının da araçları oldular. O zamandan beri kadın ezilen bir cinstir, toplum biçimlerindeki değişime bağlı olarak bu ezilmişliğin biçimi zaman içinde değişmiş fakat özü süregelmiştir.” (Kadın Sorunu Üzerine Konferanslardan 2 – H. Firat, www.tkip.org)

August Bebel kadının toplum içindeki bu konumunda yaşanan dönüşümü,



Kadın ve Sosyalizm adlı kitabında; “Artan iş bölümüyle yalnızca görevlerin ayrılması değil, kazancın ayrılması da ortaya çıktı. Balık tutma, av, hayvan yetiştirme, tarım, özel bilgiyi ve bundan da önemlisi alet-edevatın yapımını gerekli kılar ki bunlar bilhassa erkeklerin mülkiyeti oldular. Bu gelişmede ön planda bulunan erkek, bu zenginlik kaynaklarının esas efendisi ve sahibi oldu” diyerek açıklamaktadır. Özel mülkiyetin ortaya çıkışını ve erkeğin elinde toplanışını Engels’e dayanarak açıklayan Bebel, analık hukukunun yerini babalık hukukunun aldığını belirterek, “Özel mülkiyet sahibi olarak erkek, yasal sayabileceği ve mülkiyetinin varisi yapabileceği çocuklara ihtiyaç duyuyordu” sözleriyle, kadına getirilen başka erkeklerle ilişki yaşayışının arkasındaki iktisadi nedeni ortaya koyar. Erkek mirasının kendi soyundan çocuğuna geçişini garantiye almak için kadını “malı” ilan eder. Böylece özel mülkiyetin, kadını erkeğin mirasının belirlenmesi uğruna baskı altına alan yöntemi, kadının erkeğin “malı” olarak algılanması ile eşgüdümlü bir tarihsel evrim yaşar. Kadının “sahibi” olarak erkek kadının “namusundan” sorumlu olur. “Namus” olgusu bu anlamda özel mülkiyetin icadı ve sınıflı toplumların ürünü olarak karşımıza çıkar.

BUZDAĞININ GÖRÜNEN KISMI!

“Namus” olgusu kökenini üretim ilişkilerinde ve toplumun gelişim yasalarında bulmuş, doğduğu iktisadi alt yapıdan toplumsal yaşam, inanç, eğitim, hukuk gibi üst yapı normlarına kadar her alanda sosyal, kültürel ve siyasal etkileri ile vücut bulmuştur. İçinde yaşamakta olduğumuz kapitalist sistem de bir bütün olarak kadını erkeğin “malı” olarak işaret etmiş ve yaratılan cinsiyet rollerini derinleştirmiştir. “Namus” kavramı sınıflı

toplumlarla beraber yüzyıllarca yaşamış, özellikle dini öğelerle harmanlanmış, geleneksel kültürel normlardan beslenmiş ve bugün toplumsal algının genlerine işlenmiş bulunmaktadır. “Bekaret” kadınların “kız” ya da “kadın” olarak tanımlanmasına neden olmuş, evlilik öncesi cinsel ilişki, tecavüz vb. ile bekaretin “bozulmuş olması” ileride kadının “sahibi” olacak kocaya karşı işlenmiş bir “suç” olarak görülmüştür.

Toplumsal algı özelde erkeğe genelde ise kadının ailesine kadının “safliğini” koruma edimi yüklemiştir. Söz konusu “koruyucu” bu toplumsal kabul görmüş edimi yerine getiremezse eğer ailenin “şerefi”, kocanın “erkekliği” sorgulanmaktadır. Eve geç gelme, eşi terk etme, boşanma, evden ayrılmak isteme gibi nedenler de erkeğin “malı” olan kadın üzerindeki mülkiyetini sarstığı gerekçesi ile “namus” cinayetlerinin nedenleri arasında yer almaktadır. İşte tüm bunlar “namus” cinayetlerinin görünürdeki sebepleridir. Hemen hemen her gün başına yansıyan kadın cinayeti öykülerinin satır aralarında “namus” olgusu küstahça sırtılmaktadır. Ve belirtmek gerekir ki “namus” cinayetlerinin mekanı her daim işçi ve emekçilerin evi, kurbanlar ise işçi ve emekçi kadınların kendileri olmuştur. “Namus” cinayetleri tüm görüngüleri ile sınıfsal bir sorun olarak işçi ve emekçi kadınların önünde durmaktadır.

“NAMUS” CİNAYETLERİNE HAKSIZ FİİL İNDİRİMİ İLE ÖDÜL!

“Namus” olgusu kapitalist sistemde derinleştirilirken, bunun sonucu olarak ortaya çıkan cinayetler de sistem açısından meşru olmaktadır. Sermaye devletinin hukuku, temsil ettiği sınıfın ideolojisine uygun olarak davranmaktadır. Bunun bilinen sonucu ise “namus” cinayetleri

nin ceza indirimlerine tabi tutulmasıdır. TCK’da yapılan 2004 tarihli son değişiklik ile “töre” cinayetleri “nitelikli adam öldürme” kapsamına alınmış ancak “namus” cinayetleri haksız fiil indirimine tabi tutulmuştur. Yasaları kadını erkeğin “malı” olarak gören hukuk sisteminde toplumun bir parçası olan hakimlere verilen “takdir yetkisi” kadının aleyhine kullanılmaktadır. “Namus” cinayetlerinin failleri “iyi hal indirimleri” ile birlikte ödüllendirilmektedir. Sonuç olarak “namus” cinayetleri her geçen gün bir kadını daha yaşamdan koparıp almaktadır. Fail, sermaye düzeni ve onun kurumsal biçimi olan sermaye devletidir!

EŞİTLİK VE ÖZGÜRLÜK İÇİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEYE!

“Namus” cinayetleri tek başına “erkeklerin” yaptıkları cinayetler olarak tanımlanamaz. Toplumsal ve tarihsel bir sorun olan kadın sorununun bir parçası olarak “namus” cinayetleri sınıfsal bir öz taşımaktadır. Bu sebeple çözümü de sınıf savaşımı içerisinde mümkündür. Kadınların cinsel kimliğinden kaynaklı yaşadıkları sorunlar sınıfsal zeminde çözüme kavuşacaktır. Bunun için önce dönemi işaret etmek gerekmektedir ki, sınıflı toplumlar ile gelen sömürü, aşağılanma, baskı ve ölüm yine sınıflı toplumlar ile birlikte tarihin çöp kutusundaki yerini alacaktır.

Ne kadına biçilen toplumsal konum ne de bununla bağlantılı olarak gerçekleşen “namus” cinayetleri kadınların kaderidir. Bunun için işçi ve emekçi kadınların eşitlik ve özgürlük taleplerini daha gür haykirmaları ve örgütlü mücadeleyi büyütmeleri gerekmektedir. Zira kadın kurtulmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!

AKP Türkiye'sinin gerçeği: Toplumsal çürüme ve yozlaşma



Toplumsal bir çürümenin içindeyiz. Pek çok açıdan bu çürüme ve yozlaşmayı yaşıyor, görüyoruz. Bunun bir yanı artan taciz ve tecavüz oranları ise, diğer yanı tacize uğrama yaşının giderek düşmesidir. Bir yanı çoğu örnekte olduğu gibi tacizcileri ve tecavüzcüleri "iyi halli" gören bir yargının varlığıysa diğer yanı da iktidar olan bir partinin utanmadan çocukların tecavüzcüsüyle evlendirilmesine imkân tanıyan bir yasayı önerme çüretidir.

Ama belki de en önemli yanı yaşanan taciz ve tecavüzlere sessiz kalan, bilip de söylemeyen, görüp de müdahale etmeyen bir kitlenin varlığıdır. Örnek mi? İşte 8 yaşındaki çocuğa 20 kişinin 7 yıl boyunca tecavüz ettiği ve bu suçta herkesin sessiz kaldığı Elazığ'ın Bulgurcuk köyü... İşte Yozgat'ın Çayıralan'a bağlı bir köyünde, zihinsel engelli bir kadının yıllarca tecavüze uğramasını bilen ve susan ahali... Örnek mi? Ensar Vakfı gibi hükümet yanlısı bir vakfa ait evlerde en az 45 erkek öğrenciye tecavüz edildiği gerçeğini "bir kereden bir şey olmaz" pişkinliğiyle akla-

ma/saklama çabasında olan ve bu açıklamaya "ıkna" olanların varlığı! Ve bu istismar vakasının yaşandığı vakfın başkanının hâkim olarak atanması! Bir başka örnek de AKP'nin Sinop'taki bir mitingde, bir çocuğun eline verilen "Hükümeti indireceklermiş, siz benim donumu bile indiremezsiniz" pankartı ve onu gülererek izleyen Mehmet Özhasaki gibi bakan kisveli AKP'liler gerçeğidir.

Bunlar dinsel gericiliğin iktidarda olduğu ve bu yolla her türden gericiliğin önünün açıldığı, yobazlığın toplumsal yaşama kendini dayattığı bir düzen gerçeğinin sonuçlarıdır. Bunlar, en çok ahlaktan bahsedilip de ahlaksızlığın kol gezdiği, toplumsal yozlaşma ve çürümenin giderek derinleştiği AKP Türkiye'sinin olağan görünümüdür. AKP'nin iktidarda olduğu son 15 yılda 460 bin çocuğun "anne" olması da, her yıl 40 bin "çocuk tacizi" davası açılması da bundandır. Bu ülkede AKP dönemiyle birlikte cinsel taciz yüzde 450, çocuk istismarı ise yüzde 434 artmıştır.

Toplumsal çürümenin bir diğer bo-

yutu da emekleri yanında bedenleri de sömürülen kadın ve çocuklar gerçeğidir. Türkiye'de kayıtlı ve kayıt dışı 100 binin üzerinde kişinin fuhuş yaptığı tahmin edilmektedir. Bunun bir diğer okuması da bu "satılığa çıkarılmış" 100 bin kadın bedenine talip milyonlar olduğu gerçeğidir ki, Türkiye'de fuhuş sektörünün, yıllık cirosunun 3-4 milyar dolar civarında olduğu belirtilmektedir. Dini fetvalarla ülke yönetmeye hevesli AKP Türkiye'sinin bir diğer gerçeği de budur. Bunlar, çürümekte ve çürüdükçe de giderek despotikliği artmakta olan AKP Türkiye'sinin vitrinlerde vaat ettiği "yeni Türkiye'nin" gerçek yüzüdür.

Yaşanan toplumsal bir çürüme ise bundan kurutulmuş yolu da ancak toplumsal bir ayağa kalkışla mümkündür. Ancak bu şekilde bu düzenin kirliliğinden arınılabılır. Bunun yolu da örgütlü mücadeleden geçer. Sadece bu şekilde sürekli gericilik ve çürüme üreten bu düzene karşı mücadele gücü bulunabilir.

Küçükçekmece EKK'dan piknik

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu 7 Mayıs'ta piknik düzenledi. Emekçi kadınların gündemler üzerine forum yaptığı piknikte çocuklar da yer alırken çocuklarla taş boyama atölyesi gerçekleştirildi.

Piknikte ilk olarak hep birlikte kahvaltı yapıldı. Kahvaltının ardından emekçi

kadınların düzenlediği forumda referandum süreci ve 1 Mayıs değerlendirildi. Ayrıca kıdem tazminatının fona devredilmesi başta olmak üzere işçi sınıfına yönelik sosyal yıkım saldırıları üzerine konuşuldu.

Saldırılar karşısında yürütülecek çalışmaların planlandığı forumda son olarak

İşçilerin Birliği Derneği'nin 21 Mayıs'ta düzenleyeceği "Birlik ve Dayanışma Pikniği"nin kitlesel ve coşkulu geçmesi için yapılabilecekler ele alındı.

Emekçi kadınların forum düzenlediği sırada çocuklar da taş boyama atölyesi gerçekleştirirken, atölye ve forumun tamamlanmasıyla piknik sona erdi.

İstanbul'da kadın cinayeti

İstanbul'da Firüzağa İlkokulu'nda çalışan Eğitim Sen üyesi Şengül Karaca 4 Mayıs akşamı Alibeyköy'de erkek arkadaşı tarafından camdan atılarak katledildi. Arkadaşları Karaca'nın erkek arkadaşı tarafından bir süredir şiddete uğradığını aktardı.

Eğitim Sen 5 Mayıs'ta çalıştığı okulun konferans salonunda yaptığı etkinlikle Karaca'yı andı. Etkinliğe çok sayıda öğretmenin yanı sıra Karaca'nın eski ve yeni öğrencileri de katıldı. Karaca'nın fotoğraflarının yakalara takıldığı anmada bir masa da Karaca için karanfillerle donatıldı.

Eğitim Sen İstanbul 3 No'lu Şube Kadın Sekreteri Ayşe Panuş tarafından yapılan konuşmada Karaca'nın erkek şiddeti ile katledildiği ifade edildi. Adalet için mücadele edeceklerini ve sürecin peşini bırakmayacaklarını belirten Panuş'un ardından okul müdürü Coşkun Öner de kısa bir konuşma yaptı.

Karaca'nın fotoğraflarının yer aldığı slayt gösterimi göz yaşları içinde izlenirken gösterimin ardından öğretmen arkadaşları, öğrencileri ve veliler söz alarak duygularını paylaştılar. Kadın cinayetlerine karşı duyarlılık çağrısı yaptılar.

ESK İstanbul Kadın Meclisi de 9 Mayıs'ta evine yaptığı yürüyüşle Karaca'yı andı.

"Katledilen kadınlar isyanımızdır" pankartıyla Taksim Talimhane çıkışında toplanan kadınlar Karaca'nın katledildiği yere sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdi. Buraya karanfil ve mumlar bırakılmasının ardından basın açıklaması yapılarak eylem sonlandırıldı.

İzmir'de kadın cinayeti

İzmir'in Konak ilçesinde eşinden boşanan Üsküdar S., 5 Mayıs günü akşam saatlerinde evine gelen eski eşi tarafından telle boğularak katledildi.

Boşandıktan sonra ayrı evde 3 çocuğuyla birlikte yaşayan Üsküdar S.'nin evine gece saatlerinde eski eşi Mürşit S. geldi. "Konuşmak için" geldiği öne sürülen Mürşit S.'yi ilk olarak geri çeviren Üsküdar S., daha sonra çocuklarının uyanmaması için eski eşini eve aldı.

Evde tartışma çıktığı ileri sürülürken Mürşit S.'nin eski eşini telle boğarak katlettiği bildirildi. Cinayetin ardından polis çağırılan Mürşit S. gözaltına alındı.

Astana anlaşması üzerine

Rusya'nın öncülüğünde imzalanan Astana anlaşması ile Suriye'de 4 güvenli bölgenin oluşturulması gündeme geldi. "Çatışmasızlık bölgeleri" İdlib vilayetinin tamamı, Lazkiye, Halep, Hama vilayetlerinin belli bölümleri, Humus vilayetinin belli bölümleri, Şam kırsalındaki Doğu Guta, ülkenin güney batısında Dera ve Kuneytra'nın belli bölümlerini kapsıyor.

Anlaşmaya dair farklı yorumlar yapılsa da, uygulanması durumunda bazı bölgelerde çatışmaların sona ermesine zemin hazırlama ihtimali yüksek. Anlaşmaya göre "ılımlı cihatçılar"la "terörist cihatçılar"ın net bir şekilde birbirinden ayrılması için ortak komisyon oluşturulacak. Bu ayrışmanın sağlanması için uzun süreden beri çaba harcayan Rusya, bu türden her girişiminde ABD ile işbirlikçilerinin engellerine takılıyordu. Türkiye birkez daha yan çizmezse eğer, söz konusu ayrışma belli bölgelerde gerçekleşmiş olacak.

Böyle bir ayrıştırma Suriye ordusu ile müttefiklerini kısmen de olsa rahatlatır. Zira hem çatışma alanları daralmış olacak, hem savaşa devam eden cihatçıların batılı emperyalistlerle işbirlikçileri tarafından açıkça savunulması zorlaşacak.

Anlaşmaya imza atanlar, "terörist cihatçılar"ı karşı savaşmayı da kabul etmiş oluyorlar. AKP iktidarı ile onun güdümün-



deki cihatçı çetelerin buna uyması kolay değil. Bununla birlikte T. Erdoğan-Trump görüşmesinden umulan sonuç alınmazsa, AKP buna mecbur kalabilir. Bu süreç kösteklenmezse eğer, bazı cephelerde savaşın sonlandırılması mümkün olacak.

Rusya ile işbirliği yapmaya mahkum olan T. Erdoğan AKP'si, uygulamaya çok hevesli olmasa da, Putin'in basıncıyla anlaşmayı imzaladı. Astana'da masayı terk eden cihatçıları teskin edip ikna eden de MİT şefi oldu. Buna rağmen deneyimlerle sabittir ki, T. Erdoğan Washington'daki efendilerinden tüyo alabilirse anında anlaşmayı yok sayacak, güdümündeki cihatçı çeteleri ise ABD'nin istediği doğrultuda savaşa sürecektir. Bunun farkında olan Rusya, T. Erdoğan

ve AKP'sine güvenmese de dinci iktidarın içinde bulunduğu açmazlardan yararlanarak anlaşmanın uygulanması için çaba sarfediyor.

Anlaşmayı sabote edebilecek taraflar AKP'den ibaret değil elbet. ABD'nin tutumuna bağlı olarak Körfez şeyhleri ile onların güdümündeki cihatçı çetelerin de bu rolü üstlenme ihtimalleri yüksek. Zira hem ABD hem işbirlikçileri, yıkıcı savaşın Esad yönetimi lehine sonuçlanmasını engellemek için kirli/kanlı yöntemlere başvuruyorlar. Yine de Suriye ordusu ile müttefiklerinin savaş alanlarında önemli mevziler kazanmaları, Körfez şeyhlerini bazı bölgeler için oluşan fiili durumu kabul etmek zorunda bırakıyor.

Anlaşmaya karşı olduklarını ilan eden çok sayıda cihatçı çete ise, savaşa devam edeceklerini ilan ettiler. Suriye'de savaşı sona erdirebilecek her anlaşmaya karşı olan siyonist İsrail'in, IŞİD dahil cihatçı çetelerle işbirliği içinde olması da ciddi bir risk oluşturuyor. Zira İsrail destekli cihatçı çetelerin anlaşmayı baltalamak için her imkanı kullanacaklarından kuşku duyulmuyor.

Astana anlaşmasını kırılan kılan bir diğer faktör ise, ABD-İngiltere emperyalistlerinin Ürdün sınırında yeni bir cephe açmaya hazırlanmalarıdır. Suriye topraklarından gelen IŞİD tehdidini bahane eden Ürdün rejiminin de bu emperyalist saldırıyla suç ortaklığı yapma eğiliminde olduğu gözleniyor. Bahane IŞİD olsa da esas amaç Suriye topraklarının bir kısmını işgal etmektir. PYD'ye destek vererek Rojava'ya askeri yığınak yapan ABD, ikinci cepheyi Ürdün sınırından açarak Suriye'de kalıcı bir üs oluşturma hesapları yapıyor.

Suriye'de süren emperyalist savaş sona erdirmenin önünde halen de ciddi engeller var. Astana anlaşması uygulanabilir, adı geçen bölgelerdeki cihatçıları denetim altına alınabilirse eğer, bu gelişme savaşı bitirme yönünde atılmış kayda değer bir adım olabilir.

Dünyanın farklı ülkelerinde işçi ve emekçilerin eylemleri devam ediyor.

MADENCİLER GREV BAŞLATTILAR

Demir cevheri üretilen Kryvyi Rih madencileri ücretlerinin artırılması için yeraltında grev başlattılar. Bağımsız Ukrayna Madenciler Birliği (NPGU) Başkanı Mykhailo Volynets, Rodina, Guardiiska, Ternovskaya ve Oktyabrskaya'daki madencilerin 3 Mayıs günü gece vardiyasından sonra ocaklardan çıkmadıklarını açıkladı. Sendika, Kryvyi Rih madencileriyle dayanışma çağrısında bulundu.

YERLİ HALK KANADA PETROL ŞİRKETİNİ İŞGAL ETTİ

Peru'nun Amazon bölgesinde yerli halk, Kanada petrol şirketi Pacific Exploration & Production'ı işgal ettiler. Petrol üretiminin yapıldığı topraklara verdiği zarar için tazminat talep ediyorlar. İlk başta, 30 kişi ile başlayan işgal eylemcilerinin sayısı yeni katılımlarla güçlenerek 600 kişiye ulaştı. Eylemciler, Kana-

da şirketinden bir milyon Sol (yaklaşık 308 bin ABD doları) tazminat istiyorlar. Pacific Exploration & Production şirketi ise bölgedeki 18 belediyeyle yaptığı anlaşmayla sadece 106 bin Sol ödemek istiyor. Çatışmaların yaşandığı petrol sahası şu an Peru'da üretim yapan petrol şirketlerinin en büyüğü olma özelliğine sahip.

BMW İŞÇİLERİ EMEKLİLİK HAKLARINI KORUMAK İÇİN GREVİ SÜRDÜRÜYOR

Kazanılmış mesleki emeklilik haklarının korunması için BMW'nin İngiltere işletmelerinde başlayan grevler serisi devam ediyor. BMW'nin Cowley, Godwood, Hams Hall ve Swindon'daki fabrikalarındaki 3 bin 500 işçi, 2 Mayıs günü üçüncü 24 saatlik grevlerini gerçekleştirdiler. Grevden dolayı Rol-

Is-Royce ve Mini'nin üretimi tamamen durdu. Önümüzdeki günlerde planlanan grevlerin sekizincisi yapılacak. Emeklilik haklarına yönelik planlanan saldırı başarılı olursa işçilerin 160 bin İngiliz Sterlini kayıpları olacak.

İŞÇİ KOMİTELERİNDE BİRLEŞEN İŞÇİLERİN EYLEMİ KAZANIMLA SONUÇLANDI

1 Mayıs günü Dubai'nin El Quoz kentinde 250 işçi taşeron şirketi önünde bir protesto eylemi yaparak ödenmemiş ücretlerinin ödenmesini istediler.

İşçi komitesinin temsilcileriyle şirket yöneticileri arasında yapılan görüşmede ücretlerin iki gün içerisinde ödenmesi konusunda anlaşmanın yapılmasından sonra protesto eylemi bitirildi. Dubai'de, göçmen işçilerin hak arama eylemleri

genellikle işçilerin yurtdışı edilmesiyle sonuçlanıyordu. İşçi komiteleri etrafında birleşen işçilerin eylemi bu defa haklarının alınmasıyla sonuçlandı.

ALTIN MADENİ OCAKLARINDA GREV

Yeni Gine'deki Timika'da bulunan Grasberg Goldmine'nin, dünyanın en büyük altın madeni ocaklarında madenciler 1 Mayıs'ta greve başladı. Bu madencilik grubu ABD'nin Freeport tekeline ait. Freeport ile hükümet arasında süren yeni lisans görüşmeleri sırasında birçok işçi zorunlu ve ücretsiz olarak izne gönderildiler, bazıları da işten atıldılar. Müzakerelerde, ABD tekeli daha yüksek işleme (eritme) talep ediyor. Freeport'un dört ay daha bir lisansı var.

Sendika, zorunlu izinlerin kaldırılmasını, işten çıkarılan tüm işçilerin yeniden işe alınarak ücretlerinin ödenmesini istiyor. Taleplerinin karşılanmaması durumunda grevin taşeron işçilerini de kapsayarak ay sonuna kadar sürdürüleceğini açıkladı.

Fransa cumhurbaşkanlığı seçimi üzerine

Fransa cumhurbaşkanlığı seçimlerini, beklenildiği gibi, %65,8 oy alarak Emmanuel Macron kazandı.

Macron henüz 39 yaşında ve Fransız siyasetinde yeni bir yüz sayılır. Genç ve siyasette deneyimsiz olmasına karşın, kesinlikle yeni biri değil. Macron işe Rothschild üst düzey yetkilisi olarak başladı. Ardından François Hollande'a danışmanlık yaptı. Buradan Manuel Valls hükümetinin ekonomi bakanlığı görevine atandı. Bu görevdeyken işçi ve emekçilerin pek çok kazanımını budayan ve adı ile anılan "Macron yasaları" ile ünlendi.

Parasever biri olarak E. Macron, vesile doğdukça amacının "milyarder olmak" olduğunu sıkça dillendiren biriydi. Nitekim başarılı bir bankacı olduğu biliniyor. Rothschild'le işe başlaması tesadüf değildi. Bu özellikleriyle E. Macron Fransız mali oligarşisinin ve Fransa'nın TUSİAD'ı sayılan patron örgütü MADEF'in, demek oluyor ki, düzenin has adamıdır.

Aslında Macron'un kurduğu "En Marche-Yürüyüş" bir parti değildi ve bu açıdan bir şansı bulunmuyordu. Nedir ki koşullar onu öne çıkardı ve Fransız finans kapitalini temsilen cumhurbaşkanlığı için aday oldu. Bir bakıma Fransız mali oligarşisi tarafından adeta bu göreve atandı. Öte yandan cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turunda havlu atan önemli simalardan Fillon ve Hamon, aldıkları yenilginin daha ilk saatlerinde Macron'u destekleme çağrısı yaptılar. Onları kimi büyük sendikaların Macron'u destekleme çağrılarını izledi. Mevcut Cumhurbaşkanı Hollande da destekleyenler kervanına katıldı. Keza insan hakları dernekleri, üniversite rektörleri, sinema sanatçıları da kervandaki yerlerini aldılar. Ülkenin en yüksek tirajlı gazeteleri, Le Figaro ve Le Monde Macron için etkin bir kampanya yürüttüler.

Bu arada bilindiği üzere Avrupa Birliği (AB) belli bir süreden beridir bir dağılma korkusu yaşıyor. İngiltere'nin Brexit'le AB'den kopması, bu korkuyu daha bir büyütüştü. Bu korkunun bir kabusa dönüşmemesi için harekete geçmişti. Bu tehlike önce İtalya'da savuşturuldu. Onu Hollanda seçimlerinde AB yanlısı hükümetin zafer adımı izledi. Bu kez de Macron şahsında AB karşıtı Marine Le Pen'e geçit verilmedi. Haliyle AB'nin de katılımıyla Macron'u destekleyen cephe oldukça geniş bir boyut kazandı.

Sonuç olarak seçimleri Fransız burjuvazisi ve AB kazandı. Macron'u zaferinden dolayı ilk kutlayanların Cumhurbaşkanı



Hollande ve Almanya Başbakanı Angela Merkel ile Avrupa Komisyonu Başkanı Donald Tusk olması bu gerçeği ifade etmektedir.

BİR KEZ DAHA "FAŞİZME KARŞI DEMOKRASİ" YALANI

Hatırlanacağı üzere benzer bir durum 2002 yılında da yaşanmıştı. O tarihte de Jacques Chirac ile ırkçı-faşist baba Le Pen karşı karşıya gelmişti. Bugünkünden de geniş bir cephe oluşmuş ve Chirac desteklenmişti. Korkuluk ise, yine faşizm idi. Fransız orta sınıfı başta olmak üzere geniş yığınlar bu kirli silahla tehdit edildi. Yine, "Ölüm mü, sıtma mı?" şeklinde bir ikilem yaratıldı. Sonuçta Chirac kazandı. Elbette ki, o da bir ehven-i şer tercihti. 2017'de bu oyunun yeni bir versiyonu sahnelenmiş oldu.

Geçmişte olduğu gibi bugün de "demokrasiyi korumak" söylemi, kitleleri aldatmaktan başka bir işlev taşımıyor. Günümüz Fransa'sının tablosu, her alanda ve her bakımdan 2002'den çok daha fazla iç karartıcıdır. E. Macron'un bu tabloyu değiştirecek ne kendi programı ne de kendi başına bir gücü var. Bu yönde bir amacı ve hedefi de bulunmamaktadır. Faşizme geçit verilmeyeceği koca bir yalandır. Chirac ve ardından Hollande da aynı şarkıyı söylemişti. Ne var ki Chirac ırkçı-faşist N. Sarkozy'i davet etti, Hollande da bir başka gericiyi, Fransa'nın kan emici tekellerinin has adamı E. Macron'a yol açtı. Tümünü aynı aşağılık yalana baş vurmuş, ancak, hepsi de faşizm için yolu düzlemişlerdir. Marine Le Pen, Fransız burjuvazisinin sosyal yıkım ve savaş politikalarının eseridir. Birinci turda 7,5 milyon olan oy miktarının ikinci turda 11,5 milyona yükselmesine zemin hazırlayan da hakeza "sosyalist" Hollande ve Valls ikilisinin izlediği politikalar ve

icraatlarıdır.

TEHLİKE DEVAM EDİYOR

İrkçı-faşist Marine Le Pen seçim yarışından yenik çıksa da oy oranını ikiye katladı. Fransa tarihinde ırkçı-faşistler hiç bu kadar büyük bir güç, daha doğru bir ifade ile bu denli büyük bir tehlike olmadılar. En ürkütücü ve de düşündürücü olan ise, Marine Le Pen'in, sadece kırsal bölgelerden ve AB karşıtı, mülteci ve göçmen düşmanlığı ile şartlanmış, öfke yüklü küçük-burjuva sınıf ve katmanlardan değil, en önemli sanayi kentlerinde, oldukça geniş işçi bölüklerinin desteğini almış olmasıdır.

Fransız emperyalist burjuvazisi, AB'nin de etkin yardımcıları ile, şimdilik Marine Le Pen'i, dolayısıyla da faşizmi tercih etmemiştir. Ancak tehlike devam ediyor. Bir toplumsal devrimle, hiç değilse Fransız işçilerinin benzeri bir girişkenliği ile engellenemez ise eğer, Fransız burjuvazisi, gelecekte faşizmi de tercih edebilir. İnsanlığın ağır bir krizle karşı karşıya olduğu, finans kapitalin bu krizi atlatamadığı, çare olarak yeni bir emperyalist savaşa hazırlandığı düşünülürse, bu hiç de zayıf bir ihtimal değildir ve dönemin ruhuna da uygundur.

ÜÇÜNCÜ CEPHE: "NE LE PEN NE MACRON"

Fransız işçi ve emekçilerinin önüne konan sahte ikilemi reddedenler ve faşizm korkuluğu sallayanların tuzağına düşmeme çağrısı yapanlar da vardı. Örneğin, Fransız Komünist Partisi, ona bağlı Genel İş Konfederasyonu (CGT), Öğrenci Birlikleri Federasyonu, Anti-Kapitalist Parti (NPA), Lutte Ouvriere (İşçi Mücadelesi), Sol Cephe (Front de gauche) bu tutumu benimsediler.

Bu birlikten ayrı olarak, "ne bankacı ne faşist, ne patron ne ırkçı, ne Macron ne Le Pen" diyen Fransız İşçileri Komünist Partisi (PCOF), Fransız işçi ve emekçilerine, "birlik" tuzağına düşmeme ve "oy kullanmama" çağrısı yaptı.

Ancak en dikkate değer olan seçimlere katılmama oranının %23'ü (ki bu, toplamı 48 milyon olan seçmen kitlesinin önemli bir bölümü demektir) bulmasıdır. Bu tablo toplumun hatırı sayılır bir kesiminin Le Pen'e de, Macron'a da, ötesinde de düzene güvensizleştiğini anlatmaktadır.

"VİVE LA COMMUNE" YA DA YENİ EKİMLER İÇİN İLERİ!

E. Macron, seçim başarısının ardından yerlisi ve göçmeni ile tüm bir Fransız işçi ve emekçilerine, "Özgürlük, eşitlik ve kardeşlik" sözü verdi. Hiç kuşkusuz bunun hiçbir samimiyeti bulunmamaktadır.

"Özgürlük, eşitlik ve kardeşlik" şiarı 1789 yılındaki görkemli burjuva devriminin en temel ve unutulmaz şiarıdır. Biliniyor ki, burjuvazi çoktan devrimci barutunu tüketmiş, elindeki bayrağı çoktan geminin bordasından aşağı atmıştır. O kendi devrimine daha devrim yıllarında ihanet etmiştir. "Özgürlük, eşitlik, kardeşlik" onun ağzında bir yalana dönüşmüştür. Onun özgürlük dediği şey ticaret özgürlüğüdür. O özgürlüğü madeni paraya trampa edeli çok olmuştur. Eşitlik, Kaf Dağı'nın arkasına atılmıştır. Kardeşlikten kastettiği şeye gelince, Fransız işçi sınıfı bunun gerçek karşılığını, 1831-32'lerdeki Lyon olaylarından, 1848 yılındaki korkunç katliamdan ve 1871 yılında binlerce Parisli işçinin kıyımıyla tertiplenen kan banyosundan çok iyi bilmektedir. Dolayısıyla Fransız işçiler Macron ya da bir başkasının aşağılık yalanlarına kolayca prim vermeyeceklerdir.

Fransa'da işçi sınıfı ve emekçilerin ne mevcut cumhuriyete, ne de bir altınıncısına ihtiyaçları vardır. Kalıcı, köklü ve gerçek bir çözüm, Ekim Devrimi'nin deneylerini de özümsemiş olarak, Paris Komünü'nün ilkelerini daha ileri bir düzeyde ete kemiğe büründürecek olan bir yeni devrim, daha doğrudan bir ifade ile yeni bir Ekim Devrimi'dir. Fransız işçi sınıfı korkunç sınavlardan geçmiştir ve deneyimin her türlü süne sahiptir. Paris Komünü deneyimi ile de kanıtlanmıştır ki tarihsel ve sınıfsal girişkenlik onun mayasında vardır. Fransız işçi sınıfı er geç görkemli bir sosyalist devrime imzasını atacaktır.

Büyük çınar Mahzuni Şerif

“Dünya tembellerin, haksızların değil, çalışanların, haklıların olmalıdır!”

M. Şerif

Mesele bir yazı yazmak değil tek başına. Meselemiz bu toplumun yarattığı bir ozan ve o ozanın yarattığı toplumu algılamak. Mahzuni Şerif’i yerli yerine oturtmak ancak bu şekilde yapılabilir. Bu nedenle Mahzuni Şerif’in yaşamını yakından incelemeye çalışacağız.

Asıl ismi Şerif Cırık olan Aşık Mahzuni Şerif 1940 yılında Maraş-Afşin’in Berçenek Köyü’nde dünyaya gelir. İlkokulu bitirdikten sonra lise öğrenimini Ankara Ordu Donatım Teknik Okulu’nda tamamlar. Aynı yıllarda başka bir askeri liseyi de hak etmesine rağmen muhalif kimliğinden ötürü bu okuldan uzaklaştırılır. Okuldan atılışı ile ilgili, bir TV programında şunları ifade eder: “*Takdir edersiniz ki bir gönül adamı, bir tarikat gönüllüsü, bir felsefe derviş-i ben de takdir ediyorum ki- asker olamazdı. Eğer asker olsaydım da büyük bir kavganın içinde, büyük bir onurla başka bir asker olacağımı biliyordum, silah yerine saz, disiplin yerine çiçek kucaklayacağımı biliyordum.*”

Okuldan atıldıktan sonra 1964 yılında ilk plağını hazırlar, kendini sanata daha fazla vererek yüzlerce plak ve kaset yapar. Ve böylece serüven başlamış olur...

HALK OZANI KİMDİR?

Halk ozanı, içinde yaşadığı toplumun acılarını, sevinçlerini, özlemlerini, sorunlarını dile getiren ve bununla beraber bu toplumun yöneticilerini, devlet yetkililerini eleştiren kişidir. Halk ozanları doğaları gereği zalimlerin zulmüne her daim karşı olmuşlardır. Daha doğrusu mevcut toplum düzeni onları bu tutuma zorlar. Sadece sanat ve edebiyat alanında değil, mevcut sınıflı toplumun içerisinde ezenlere başkaldıranlar hep var olagelmıştır. Halk ozanları başkaldıranların içerisindeki sanat ve edebiyat kanadını oluşturan kişilerdir.

İşte burada Mahzuni Şerif’i görüyoruz. Halkın resmen basın yayın organı olabilmeye, onun sesi soluğu olmuş bir ozan. Halkı ile ağlayan halkı ile gülen... Gurbetliği de beraber yaşayan açlığı da... Aşkı da beraber yaşayan, baskı, sürgün ve katliamları da... Bu yönü ile baktığımızda Mahzuni –kendi deyimi ile- “ezilen kim ise onun Mahzunisi olmak istiyordum. Bu da yalnız Aleviler değildir, Laz da eziliyor, Kürt de eziliyor, Türk de eziliyor. İranlısı da, Iraklısı da her ulusta hak-



sızlığın karşısında, ezilenlerin Mahzunisi olmak isterim ben” diyen bir çınar...

Mahzuni Şerif günümüze kadar gelmiş geçmiş halk ozanlarının devamcısı niteliğindedir. Yukarıda yazılan özellikler gözetildiğinde bir anlamda halkın sözcüsü olmak açısından geleneksel bir halk ozanıdır. Bunu edebi anlamda da söylemek mümkündür. Eserlerindeki hece yapısı ve yaşanmışlıkları eserlerinde işleme kabiliyeti onu klasik manada bir halk ozanı yapmıştır. Bu ustalık ile beraber yaşamın her alanında ve akla gelebilecek bütün olaylar üzerinden eserler vermiş olması ve son olarak da üretim konusundaki yoğunluğu, onu edebi anlamda Pir Sultan yapmıştır.

Tabi ki kimi konularda açıklıklar sağlamak gerekir. Halk ozanlarını aydın-sanatçı-yazar kategorisinde değerlendirecek olursak, bu açıdan Mahzuni Şerif de birçok aydın gibi kimi handikapları kendi içinde barındırmaktadır. Aydın tabakası örgütlü olmadığı durumda politik anlamda da işçi-emekçileri temsil etmeyecek tutumlara girebilmektedirler. Kemalizmden etkilenme, dini motifler, politik olarak düzen partilerinden yana alınan tutumlar bu handikaplara örnek olarak gösterilebilir. Ülkemizde anti-komünizmin yoğun olduğu dönemlerde Şerif şu sözleri söyleyebilmiştir:

“kim diyorsa Mahzuni’ye komünist onun imanından şüphe etmeli böyle bir millete kim etse gasit yedi sülalesini topa tutmalı”

Tabi bu durum onun örgütsüz bir halk ozanı olmasından kaynaklanmaktadır ve onun hak ettiği değeri azaltmaktadır. Sadece ihtiyatlı olmak açısından sosyalist, devrimci vb. sıfatları kullanmaktan geri durulmalı, yanı sıra yiğidin hakkı da yiğide verilmelidir. Birçok halk ozanının yaşadığı sorun böylesi durumlarda kendini göstermektedir. Halk ozanları halkın

içinden çıkan ve halkın yaşadığı sorunları bire bir yaşayan kimliklerdir. Bu sorunlar arasında açlık, yoksulluk, yoksunluk ve –tabir uygunsuzsa- sahipsizlik vardır. Örgütsüzlük ve dolayısıyla güçsüzlük, halk ozanlarını yer yer yanlış siyasal eğilimlere itmektir. Tam da burada devrimci müdahalenin-mücadelenin önemi ortaya çıkmaktadır. Devrimci muhalefetin güçlü olduğu dönemlerde aydın ve sanatçılar işçi ve emekçilerden, devrimcilerden yana tavır almakta herhangi bir zorluk çekmemektedirler. Zayıf olunan durumlarda ise kendilerine kim sahip çıkıyorsa onlarla beraber hareket etme eğilimine girmektedirler. Gerçekten her koşulda sağlam ve tutarlı bir duruş sergileyen aydın, sanatçı halk ozanı yok denecek kadar azdır. Mahzuni Şerif’teki kimi siyasal yalpalamaları da böylesi koşullara yormak gerekir. Ne elimizin tersi ile bir kenara itmeli ne de devrimci-komünist-sosyalist bir halk ozanı sıfatı yakıştırılmalıdır.

YAŞAMIN HER ALANINDA MAHZUNİ

Mahzuni sanat yaşamı boyunca, kısa özgeçmişinde de yer aldığı gibi birçok badire atlattığı, bedeller ödemiştir. Politik gelişmeler karşısında tutum almış ve hapislere girmiş, işkenceler görmüştür.

Adeta günümüze de gönderme yaparçasına hırsızından zorbasına tüm iktidarları eleştirdi:

“Bizim elin ana ana-sını belledi gardeş belledi

Böyle dinsiz böyle böyle hırsız gelmedi”

ABD emperyalizmin karşısında yine sözünü esirgemedi büyük çınar:

*“Mahzuni Şerif uyuma
Gün geldi çatı akşama
Bizden selam Vietnam’a
Amerika katil katil”*

Denizlerin asılmasında büyük payı olan ve dönemin başbakanı olan Nihat Erim’e yönelik de eleştirisini bir türkü ile dile getirir:

*“köşkün sarayın yıkılsın
erim erim eriyessin
umudun suya dökülsün
erim erim eriyessin
çölden çöle sürünesin
erim erim eriyessin
sürüm sürüm sürünesin”*

Mahzuni Şerif sınıfsal anlamda eserlerinde çelişkileri olduğu gibi dile getirmeyi de başarmış bir ozandır. Burjuvazi sınıf çelişkilerinin üzerini örtmeye çalışırken bir halk ozanının böylesi bir tutum alması gayet doğal bir davranıştır:

*“Sordum çiftlik sahibine
Dedi ki babamdan kaldı
O da sordu babasına
Dedi ki babamdan kaldı
...
Sordum hamalın halini
Dedi babamdan kaldı
Dedim sırtındaki semer
Dedi ki babamdan kaldı”*

Bu çelişkiler üzerinden üretim yapan bir halk ozanının emekçilerin sorunlarını dile getirmemesi düşünülebilir mi? İşte Mahzuni’nin maden işçilerine seslenişi:

*“Der Mahzuni kuyu dardır
Bize kolay o’na zordur
Bir onurlu teri vardır
Bunu bilir madenciler”*

Özetle Mahzuni Şerif için bugün öne çıkarılması gereken nokta yaşamın içinden biri olması ve buradan doğru üretmesidir. Toplumsal yaşamın tüm sorunlarına karşı duyarlılığıdır. Bugün birçok sanatçıda göremediğimiz bu tutum Mahzuni’de vücut bulmuştur. Adeta ansiklopedik bir halk ozanıdır Mahzuni... Onu bu yönü ile anlamak, anlamlandırmak ve ileri yönleri ile beraber geleceğe aktarmak da bizlerin görevidir.

Ayrıca ezilen sınıflardan yana tutum alması açısından işçi sınıfının sahiplenmesi gereken bir ozandır. Bugün işçi sınıfı burjuvazi tarafından sistemli bir şekilde kültürel olarak yozlaştırılıyor Mahzuni’nin işçi sınıfı içerisinde tanıtılması, anılması önemli bir kültürel mirasa da hakkını vermek açısından önemlidir.

F. DENİZ

“Kahramanlık destanları” adı altında gerçekler çarpıtılıyor

Televizyonlarda son bir aydır sanki tek elden düğmeye basılmış gibi “kahramanlık” dizileri furyası başladı. Aynı anda yayın hayatına başlayan bu dizilerden birinde kaymakam ve etrafında toplanan “isimsizler” bir Kürt ilçesinde “terör örgütü”ne karşı operasyonlar yapar. Diğer bir dizide birbirine “söz” veren özel kuvvetler ölümüne “vatan savunması” yapıyorlar. Başka bir dizide ise özel yetiştirilmiş “savaşçı” askerler en zor şartlarda, en zor anlarda vatanın “beka”sını korumak için ölüyorlar. Hatta dizilerden birinin ilk bölümünde bayrak direğindeki bayrak yere düşmesin diye bombalı tuzakla ölüyor askerin birisi.

Üç dizide de ortak olan “kahraman” kolluk güçleri canları pahasına hem “terör”le hem de içlerindeki “FETÖ” ile savaşıyor. Dizinin birisinde emperyalizm, “terör”, “FETÖ” üçgeni işleniyor. İlçelerde öz yönetim denemeleri, kazılan hendeklerin nasıl yerle bir edildiği, devletin gücü gösteriliyor. Karakterlere baktığımızda “vatanseverlerin” yanı sıra dinci, ülkücü faşist figürler de kullanılıyor. Bu bile dizilerin toplumu yaşadığımız dönemin siyasal gelişmelerine angaje etmek için nasıl kullanıldığını gösteriyor. Meşhur milletvekili-polis tokat olayı dizide işleniyor ve “O bir kere olur” denilerek



devletin tükenmez gücü gösterilmek isteniyor.

Dinci gerici iktidarın hiçbir dostunun kalmadığı, her devletle kavgalı olduğu bir ortamda, Rusya ve ABD’nin izin verdiği oranda izledikleri Suriye politikası iflas etmiş durumda. Bölgede “muhteşem” başladığı iddia edilen ama nasıl bittiği bilinmeyen “Fırat Kalkanı” operasyonu, “güvenli koridor” politikası vb. iflaslar yaşayan sermaye devleti anlaşılan “gü-

cünü, kudretini” gösterme ihtiyacını bu diziler üzerinden gerçekleştiriyor.

İşin bir diğer boyutu ise, devletin Kürt illerine tanklarla girdiği, aylarca oralarda katliamlar yaptığı, çocuk demeden herkesi öldürdüğü bir coğrafyada; sanki bunlar hiç olmamış gibi, diziler üzerinden “bölge halkıyla kucaklaşıyoruz” mesajı vermesi de son derece manidardır. Zira devlet katliamcı yüzünü gizlemek için algı yaratma çabası içerisinde.

Bu kadar baskı ve zorbalığa rağmen orada bir halk yaşam mücadelesi vermeye devam ediyor. Kürt halkının mutlu ve güzel günleri, Türkiye halklarıyla, işçileriyle ortak vereceği mücadeleyle gelecektir.

Kürt halkına özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

Yaşasın halkların kardeşliği!

S. SELİM

Trabzon’un Sürmene ilçesindeki Çamburnu mevkiinde 2017’de çıkarılan yangında kül olan 20 hektarlık orman arazisinde villalar yükseliyor.

Katar Emiri Şeyh Temim Hamad el-Tani’nin Erdoğan ile birlikte helikopterle üzerinde uçtuğu ve “çok beğendiği” orman arazisinde kısa süre sonra yangın çıkmış, 20 hektarlık alan kül olmuştu.

Trabzon’un nemli iklimine dikkat çeken uzmanlar yangının kendiliğinden bu boyutlarda çıkamayacağına dikkat çekerken orman arazisinin bilinçli bir şekilde kundaklandığı ifade edilmişti.

Orman ve Su İşleri Bakanı Veysel Eroğlu, “Yanan alanlar kati surette başka maksatla tahsis edilemez” dese de, aradan 4 ay geçmişken, yakılan alanda villalar yükselmeye başladı.

CHP İstanbul Milletvekili Barış Yarkadaş arazinin Katarlılara satıldığını söyledi.

Her ekonomik sıkışmada AKP’nin imdadına koşan Katar şeyhine AKP şefleri de hizmette kusur etmezken, arazi ve şirket peşkeşleri de hiç durmadı.

- Katar Emiri el-Tani ile Erdoğan sa-

AKP’nin Katar’a son ‘jesti’:

Sürmene ormanlarında villalar yükseliyor

dece 2015-2016 yıllarında 10 defa görüşürken, Katar Emiri 2015’te Türkiye’ye ziyareti sırasında Türkiye’nin en pahalı evi olan Erbilgin Yalısı’nı 100 milyon avroya satın almıştı.

AKP buna karşılık Sarıyer’deki İstinye Bayırı Caddesi’nin ismini Katar Caddesi olarak değiştirerek “jest” yaptı.

- Yabancı sermayenin kaçışının ekonomik kriz riskini arttırdığı dönemde AKP’nin imdadına yine Katar yetişti. 1 Kasım seçimlerinin ardından yabancı şirketler yaklaşık 1,5 milyar dolarlık portföy satışı yaparak borsadan, tahvil-bono piyasasından çekilirken, Katar Ulusal Bankası (QNB) 3 milyar dolar yatırım ile Türkiye’nin beşinci büyük özel bankası Finansbank’ı satın aldı.

Finansbank’ın satın alınması ekonomik açıdan gerici iktidara önemi bir destek olurken, QNB Grup CEO’su Ali Ahmed Al Kuwari, “Türkiye’nin ekonomik geleceğine katkı sağlamak ve ulus-

lararası pazarlardaki aktivitelerine daha fazla katkı yapmayı da dört gözle bekliyoruz” sözleriyle gerici iktidara açık desteklerinin süreceğini ortaya koymuştu.

- Katarlı Commercial Bank of Qatar (CBQ) da, 460 milyon dolara ABank’ın hissedarı olmuştu.

- El Cezire ile Türkiye medyasında istedikleri sonucu alamayan Katar, TMSF tarafından el konulan Sabah-ATV’yi Erdoğan’ın damadı Berat Albayrak’ın CEO’su olduğu Çalık Holding ile birlikte satın aldı. Lusail International Media Company yüzde 25 payla ortak olurken Çalık Holding’e yaptığı yatırımlarla Albayrakları ihya etti.

- TMSF’nin el koyduğu, Digitürk, Katarlı beIN Media Grup’a ihalesiz olarak satıldı ve satış tutarı da açıklanmadı.

- TSK’ya zırlı araçlar üreten BMC, TMSF eliyle Ethem Sancak’a satılırken, Katar Silahlı Kuvvetleri Endüstri Komitesi, yüzde 50 payla BMC’ye ortak

oldu.

- Beymen-Boyner Holding’e de ortak olan Katarlı sermayedarlar tekstil-giyim piyasasına da girmiş oldu.

Katarlı sermayedarların Türkiye’ye doğrudan yaptığı yatırımlar milyarlarca dolarla ifade edilirken, bu yatırımların devam edeceği de bizzat kendileri tarafından dile getiriliyor. Kendilerine açılan rant alanları ile Türkiye pazarında ilerlemeye devam eden Katarlı sermayedarlar kendisine bu hizmeti sunan AKP gericiliğini de ihya ediyor. Öyle ki “belirsiz döviz girişlerinin” AKP döneminde 40 milyar dolara yakın bir tutara ulaştığı belirtiliyor. Bu döviz girişlerinin de özellikle seçim dönemlerinde yükselişe geçtiği de önemi bir ayrıntı.

AKP’nin en büyük peşkeşleri Katar’a olurken, diğer petro-dolar zengini şeyhlere de önemli arazileri ranta açmaktan geri durmadı.

Mart 2007 Levent’teki İETT Garajı arazisi 705 milyon dolara Dubaili sermayedarlara satılırken, imar izni olmayan 57 dönümlük Sevda Tepesi de Sudi prensi için Haziran 2012’de ranta açılmıştı.



**İşkencehanelerde ser verip sır vermeyen
yiğit devrimci İbrahim Kaypakkaya'yı
saygıyla anıyoruz...**